

945

TUDOR ARGHEZI, *VERSURI*, ESTE PRIMUL VOLUM DIN COLECȚIA «SCRIITORII ROMÂNI CONTEMPORANI, EDIȚII DEFINITIVE». POESIIILE STRÂNSE ÎN PREZENTUL VOLUM AU FOST ALESE DE AUTOR, IAR TEXTUL LOR REVIZUIT DE DÂNSUL. ACEASTĂ EDIȚIE S'A TRAS ÎN DOUĂ MII DOUĂ SUTE DOUĂZECI ȘI CINCI DE EXEMPLARE, ȘI ANUME: DOUĂZECI ȘI CINCI DE EXEMPLARE NEPUSE ÎN COMERȚ, PE HÂRTIE VIDALON CHAMOIS, NUMEROTATE DELA 1 LA 25, ȘI DOUĂ MII DOUĂ SUTE DE EXEMPLARE PE HÂRTIE VELINĂ ALBĂ VÂRCATĂ, FABRICATĂ PENTRU FUNDAȚIA PENTRU LITERATURĂ ȘI ARTĂ «REGELE CAROL II». LA FABRICA «LETEA» ȘI PURTÂND ÎN FILIGRAN CIFRA MAJESTĂȚEI SALE REGELEI CAROL II ȘI DEVIZA «NON SOLUM ARMIS». NUMEROTATE DELA 26 LA 2225. COPERTA VOLUMULUI ESTE DIN CARTON RAISIN INGRES, FABRICAT DE CASA CANSON ET MONTGOLFIER, VIDALON-LES-ANNONAY

JUSTIFICAREA TIRAJULUI :

T. Arghezi

INCUBENIA R P R
EXPLATA 1051
5425
1952

TUDOR ARGHEZI

V E R S U R I

EDIȚIE DEFINITIVĂ
ÎNGRIJITĂ DE AUTOR

BUCUREȘ
FUNDAȚIA PENTRU LITERATURĂ ȘI ARTĂ « REGELE CAROL II »
39, Bulevardul Lascar Catargi, 39
1936

CUVÂNT ÎNAINTE

Nu știi ce să zici : unele lucruri par sorocite...

Pe când mă sileam, într'o chilie și apoi într'o țară de munți cu singurătăți să întocmesc sucitele vorbe din cartea de față, nu mă cugetam că ele vor putea să fie vreodată tipărite. Le-am căutat și m'am însuflețit să le fac frumoase. Altă râvnă n'am avut. N'am avut și am rămas la ea. Mi se pare și acum că nu trebuie cerut mai mult, unuia care se muncește să încondeieze vorbele zilei și să le întunece cu firimituri de noapte.

Ca să spui drept, mie, unuia, când au fost aproape gata, vorbele nu mi-au plăcut atât, încât să-mi fac din ele o trufie și mi-am făcut o umilință. Mi-aduc aminte că pe când aveam 18 și 30 de ani, mă mângâiam cu așteptarea să le pui într'o carte pe la vre-o 40, o carte care nici nu trebuia să iasă negreșit. O carte : o viață, este prea deajuns. M'am înșelat : mi-am scos cartea la 47 de ani și nu a fost nici singura mea carte. Am mai scos vreo nouă... Dar această carte, de subt acest Cuvânt Înainte, a fost întâia mea carte și nițeluș țin la ea; pentrucă mi-a purtat noroc. Ai așa de puține știri dela Dumnezeu, că dacă vine norocul, parcă s'ar apropia de tine el...

Lucrurile par câteodată sorocite de cine știe de unde, de undeva, de dincolo de toată voința noastră, zic.

S'a întâmplat cu stihurile de-aci un lucru care nu s'a mai petrecut dela slovele lui Richard Wagner, întors din lumina lui mai sus, de un gând al Regelui Ludovic al II-lea. Nu aş putea să cutez a începe asemănările dela pană dar le pot porni nestânjenit dela Coroană. Întâia mea carte a fost tipărită de un Prinț și acum e tipărită din nou de un Suveran:.. De ce? Cum s'a făcut, nu știu. Sfielile mele sunt încremenite. Această potrivire a Domnitorului cu veacul, cu cartea și cu copistul ei, nu mi se pare ușor de lămurit. S'a urzit în umbră o alesătură.

Regele meu e norocos : din norocul Regelui s'a împărțit și cartea, care a fost mult mai bine primită de cărturarii timpului decât aş fi crezut; și pentrucă multe minți mătăsoase au găsit, din pricina Prințului și a Regelui, cartea bună, să mă ierte și Domnul și Regele, m'am învățat și eu cu bănuiala că în miezurile-i ușoare s'ar fi strecurat, nepus de mine, un fir de văzduh.

Puricând în foile acestei tipărituri din nou și întorcând câte o literă, răsturnând câte un cuvânt, n'am mai simțit că lucrez la cartea mea ci la cartea Regelui și a destinului, și m'am căznit să nu o mai judec, să nu mai îndreptez nimic din slăbiciunile ei adevărate, să nu mă mai supere niciuna, de teamă că îndreptând să nu stric mai mult; nu numai din carte dar din cumpanirile norocului ei, care nu vine dela mine, strângătorul unei lacrimi pentru mâna Lui, ci dela Rege.

De Ziua Cărții, 1936.

TUDOR ARGHEZI

TESTAMENT

Nu-ți voi lăsa drept bunuri, după moarte,
Decât un nume adunat pe-o carte.
In seara răzvrătită care vine
Dela străbunii mei până la tine

Prin râpi și gropi adânci,
Suite de bătrânii mei pe brânci,
Și care, tânăr, să le urci te-așteaptă,
Cartea mea-i, fiule, o treaptă.

Așeaz-o cu credință căpătâi.
Ea e hrisovul vostru cel dintâi,
Al robilor cu saricile, pline
De osemintele vărsate 'n mine.

Ca să schimbăm, acum, întâia oară,
Sapa 'n condei și brazda 'n călimară,
Bătrânii-au adunat, printre plăvani,
Sudoarea muncii sutelor de ani.
Din graiul lor cu 'ndemnuri pentru vite
Eu am ivit cuvinte potrivite
Și leagăne urmașilor stăpâni.
Și frământate mii de săptămâni,
Le-am prefăcut în visuri și 'n icoane.
Făcui din zdrențe muguri și coroane.
Veninul strâns l-am preschimbat în miere.
Lăsând întreagă dulcea lui putere.

Am luat ocară, și torcând ușure
 Am pus-o când să 'mbie când să 'njure.
 Am luat cenușa morților din vatră
 Și am făcut-o Dumnezeu de piatră,
 Hotar înalt, cu două lumi pe poale,
 Păzind în piscul datoriei tale.

Durerea noastră surdă și amară
 O grămadă pe-o singură vioară,
 Pe care ascultând-o a jucat
 Stăpânul, ca un țap înjunghiat.
 Din mucegaiuri, bube și noroi
 Iscat-am frumuseți și prețuri noi.
 Biciul răbdat se 'ntoarce în cuvinte
 Și izbăvește 'ncet pedepsitor
 Odrasla vie-a crimei tuturor.
 E 'ndreptățirea ramurei obscure
 Ieșită la lumină din pădure
 Și dând în vârf, ca un chiorchin de negi,
 Rodul durerii de vecii întregi.

Intinsă leneșă pe canapea
 Domnița suferă în cartea mea.
 Slova de foc și slova făurită
 Impărechiate 'n carte se mărită,
 Ca fierul cald îmbrățișat în clește.
 Robul a scris-o, Domnul o citește,
 Făr' a cunoaște că 'n adâncul ei
 Zace mânia bunilor mei.

CÂNTEC DE ADORMIT MIȚURA

Doamne, fă-i bordei în soare,
Intr'un colț de țară veche,
Nu mai 'nalt decât o floare
Și îngust cât o ureche.

Și 'n pridvor, un ochi de apă
Cu o luntre cât chibritul,
Ca 'n crâmpeiul ei să 'ncapă
Cerul tău și nesfârșitul.

Dă-i un fluture blajin
Și o broască de smarald.
Și 'n pădurea de pelin
Fă să-i stea bordeiul cald.

Și mai dă-i, Doamne, vopsele
Și hârtie chinezească,
Pentru ca, mânjind cu ele,
Slava ta s'o smângălească.

Și când totul va fi gata
Se mută la ea și tata.

INVIERE

Statuia sveltă și 'nsemnând, se pare,
Iubire, tinerețe sau credință,
Subt frunza toamnei cenușii dispare,
Intinsă 'n șes pustiu velință.

Se mai ghicește mâna ridicată
Spre bolți, cum se ciopli din început.
Un deget cerul fericit l-arată,
Care de stei fusese cunoscut.

Pământul se-așternu peste făptură,
Clipă cu clipă, neînduplecat.
Nemuritoare 'n cripta lor obscură,
Tiparele statuii s'au păstrat.

DIN DRUM

Te cânt și-acum din depărtare,
Necunoscut, ascuns și tutelar,
Și-ți mai trimit aleanuri literare,
Cuvinte 'n manuscris și de tipar,
Fără să vreau, fragilă cititoare
A stihurilor mele bărbătești,
Să știu, trecând prin timp călare,
Nici cine sunt, nici cine ești.

Copacul darnic cu găteala lui,
De sus își pierde foi de-argintărie,
Căzând în drumul orișicui,
In suflet sau pe pălărie.

Au, soare, tu, ivindu-te domol,
Nu îți alungi, tu, fulgerile lungi,
Nu-ți verși lumina toată 'n gol,
Nepăsător pe cine îl ajungi?

MELANCOLIE

Am luat ceasul de 'ntâlnire
Când se turbură 'n fund lacul
Și 'n perdeaua lui subțire
Iși petrece steaua, acul.

Câtă vreme n'a venit
M'am uitat cu dor în zare.
Orele și-au împletit
Firul lor cu firul mare.

Și acum c'o văd venind
Pe poteca solitară,
De departe, simt un jind
Și-aș voi să mi se pară.

PLUGULE

Plugule, cin' te-a născocit,
Ca să frământă a șesurilor coaje
Și să 'nlesnești îndătinata vraje
De-a scoate 'n urmă-ți bobul însutit?

Cine ți-a pus cuțitul în pământ
Și a pornit cu soarele întâiul,
Hotărnicind moșiei căpătâiul
Și dumaticatul socotitu-și-l-a sfânt?

Cine-a purces în ploaie și furtuni
Și a brăzdat în negură și zloată
Șesul blajin și gras, întâiașdată,
Cu blesteme, nădejdi și rugăciuni?

S'a 'ndătinat copilul cel pitic
Să are și să strângă avuție.
Osânda și-a schimbat-o 'n bucurie,
Clădindu-și slăvi și veacuri cu nimic.

... a cea fără de leac

MUNTELE MĂSLINILOR

Munte 'ndreptat cu piscul în tărie
 Și neclintit în visul de azur,
 Bătut de-a mării veche dușmănie
 Cu bici de lanțuri împrejur,
 Pândit să crească peste tine
 Șesul turtit, flămând de înălțime
 Și să te-ajungă praful care vine
 Stârnit de turme și desime;
 Munte, cădelniți de izvoare,
 Altar de șoimi, sălaș de sori,
 Care nu suferi floarea trecătoare
 Să te îmbete cu miros de flori —
 Tu, în hotarul marilor mistere
 Ești ca un semn de-apururea putere,
 Al vieții noastre cea fără de leac,
 Impresuratule de astre!
 Sufletul nostru, șubred și sărac,
 Nu știe de izvor și roadă.
 Nădejdea-ne pribeagă între noi
 Iși lasă urmă slabă, ca o roată
 Cu spițele de aur, în noroi.

TĂRZIU DE TOAMNĂ

Prin singurătatea lui Brumar
Se risipește parcul cât cuprinzi,
Invăluit în somnul funerar
Al fumegoaselor oglinzi.

Căci prin mijlòc, bolnav de mii de ani,
Intunecat în adâncimi, un lac e 'ntins,
Și sângele, din vii și din castani,
Pe fața ruginie a undelor s'a prins.

Tristețea mea străvede printre arbori zarea,
Ca 'ntr'un tablou, în care nu 'nțelegi:
Boschet sau așteptare oprește 'n fund cărarea?
Și liniștea-i ecoul buchetelor pribegi.

Spital de întristare, de căință,
In care-ți plângi iubirea ne 'ntâmplată
Și-ți amintești cu dor, cu-o suferință
Făptura ne 'ntâlnită niciodată.

Molifiți câțiva s'au întâlnit departe,
Pe când murmurul parcului se roagă...
Se 'nchide înserarea ca o carte
Și sufletul în foi, ca o zăloagă.

PSALM

Aș putea vecia cu tovarășie
Să o iau părtașa gândurilor mele;
Noi viori să farmec, nouă melodie
Să găsec — și stihuri sprintene și grele.

Orișicum lăuta știe să grăiască,
De-o apăs cu arcul, de-o ciupesc de coarde.
O neliniștită patimă cerească
Brațul mi-l svâcnește, sufletul mi-l arde.

Știu că steaua noastră, ageră 'n tărie,
Crește și așteaptă 'n scripcă s'o scobor.
Port în mine semnul, ca o cheazășie,
Că am leacul mare-al morții tuturor.

Pentruce, Părinte-aș da și pentru cine
Sunetul de-ospete-al bronzului lovit?
Pâinea nu mi-o caut să te cânt pe tine
Și nu vreau cu stele blidu 'nvăluit.

Trupul de femeie, cel îmbrățișat
Nu-l voi duce ție, moale și bălan;
Numai suferința cerului, păcat
Nu-i cu ea să turburi apa din Iordan.

PSALM

Vreau să pier în beznă și în putregai,
Ne 'ncercat de slavă, crâncen și scârbit.
Și să nu se știe că mă desmierdai
Și că 'n mine însu-ți tu vei fi trăit.

S E A R A

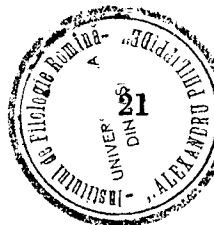
Un păianjen, ca un neg,
Umblă lung în șase peri.
Abia-l vezi și e întreg
Cu nevoi și cu dureri.

Vine dela munca lui,
Nu se 'nșală de picior.
Il așteaptă, colo 'n cui,
Casa prinsă de urcior.

Nu mă vede, nu mă are,
Nu mă știe de nimic.
De ce-oi fi atât de mare?
De ce-i el atât de mic?

VÂNT DE TOAMNĂ

E pardosită lumea cu lumină,
Ca o biserică de fum și de rășină,
Și oamenii, de ceruri beți,
Se leagănă 'n stihare de profeți.
Rece, fragilă, nouă, virginală,
Lumina duce omenirea 'n poală
Și pipăitu-i neted, de atlas,
Pune gâteli la suflet și grumaz.
Pietrișul roșu, boabe, al grădinii
Ii sunt, bătuți și risipiți, ciorchinii.
Plocate grele se urzesc treptat
In care frunzele s'au îngropat.
Din învierea sufletului, de izvor,
Beau caprele-amintirilor
Și 'n fluierul de sticlă al cintezii
Se joacă mîțele cu iezii.
Deosibești chemarea pruncului în vânt
Cântată de o voce din pământ.
Născut în mine, pruncul, rămâne 'n mine prunc
Și sorcova luminii în brațe i-o arunc.

MARINĂ

Unda 'ntinsă, val cu val
Până 'n malul celălalt
Spală 'n lapte de opal
Cerul scund și plopul nalt.

Trei sau patru, 'n mal, pescari
Stau de ceasuri fără număr
Muți, ca niște cărturari,
Subt umbrele pân' la umăr.

Peste zare, uriașă,
Creasta-și suie un hotel;
In tot cerul, dat cămașă,
A 'mbrăcat azurul el.

Și-i silit și lacul sur
Să-l îmbrace cu lumină
Și să lingă împrejur
Frumusețea lui meschină.

MĂHNIRI

E trist diaconul Iakint
Și temerile lui nu mint.
Fur și tâlhar întru Hristos,
El printre frați trecu sfios.

Trupu-i bălan, de osândit,
Cu pravila s'a răzvrătit
Și făcând cruci, bătând metanii
Se simte stârv între jigăanii.

Toți sfinții zugrăviți în tindă
Cu acuarelă suferindă,
Ai cinului monahicesc,
Scrutându-l, îl disprețuiesc.

Căci pe când schivnicii cu toții
Se pedepsesc amar, ca hoții,
Cu post uscat și ascultare,
Jertfind în Săptămâna Mare,

La el, azinoapte, în chilie,
A 'ntârziat o fată vie,
Cu sâni tari, cu coapsa fină
De alăută florentină.

VERSURI

Și Dumnezeu, ce vede toate,
In zori, la cinci și jumătate,
Pândind, să iasă, prin perdea,
O a văzut din cer pre ea.

P S A L M

Sunt vinovat că am râvni
Mereu numai la bun oprit.
Eu am dorit de bunurile toate.
M'am strecurat cu noaptea în cetate
Și am prădat-o 'n somn și 'n vis,
Cu brațu 'ntins, cu pumnu 'nchis.
Pasul pe marmur tăcut,
Călca lin, ca 'n lut.
Steagul nopții, desfășat cu stele,
Adăpostea faptele mele
Și adormea străjerii 'n uliți
Răzimați pe sulii.
Iar când plecam călare, cu trofee,
Furasem și câte-o femeie
Cu părul de tutun,
Cu dudu țîții neagră, cu ochii de lăstun.
Ispitele ușoare și blajine
N'au fost și nu sunt pentru mine.
În blidul meu, ca și în cugetare,
Deprins-am gustul otrăvit și tare.
Mă scald în ghiață și mă culc pe stei,
Unde dă beznă eu frământ scânteii,
Unde-i tăcere scutur cătușa,
Dobor cu lanțurile ușa.
Când mă găsesc în pisc

Primejdia o caut și o isc,
Mi-aleg poteca strîmtă ca să trec,
Ducând în cărcă muntele întreg.
Păcatul meu adevărat
E mult mai greu și neiertat.
Cercasem eu, cu arcul meu,
Să te răstorn pe tine, Dumnezeu!
Tălhar de ceruri, îmi făcui solia
Să-ți jefuiesc cu vulturii tăria.

Dar eu râvnind în taină la bunurile toate
Ți-am auzit cuvântul, zicând că nu se poate.

PRIGOANA

Porniră și norii.
Convoaie duc toamna 'n mormânt.
Grămezi de lințolii se sfâșie 'n vânt,
In luptă cu corbii, vârtej cu cocorii.
Sosesc în cohorte, se duc în cirezi,
Ca bivolii negri, întinși după coarne,
Năvală de șuier, de suflet și carne —
Și doliul înfașă țării și livezi.

Din negură fulgerul sare.
L'astupă un munte ce trece
Și-apoi se despică în zece.
Pe culmi sboară spume și valuri de sare.
Cu monștrii de mână aleargă smintite
Femeile slute, cu muget de vite,
Subt biciul din haos ce șerpuie 'n zare,
Mănat de-un gigantic Satan gol, călare.

Mari țeste se-asvârlă din umăr.
De streășini atârnă martiri fără număr.
Statui se răstoarnă în holde de fum.
Se cleatină cerul în drum
Și frigul străpunge golanii
Și băntuie ploaia castanii
Și sufletul geme mușcat de trecut,
Ca fiara, de-o fiară cu pas cunoscut.

Și totul se 'nchiagă și 'n gol se prăvale
Cu scrâșnet, cu spaimă, cu jale.
In râpi stau la pândă satirii, ciclopii,
Frecându-și spinarea de marginea gropii.
Puternicii beznei și răii pădurii
S'au strâns pentru pradă, ca furii.

CENUȘA VISĂRILOR

Cenușa visărilor noastre
Se cerne grămezi peste noi,
Precum se coboară pe glastre,
Atinse, petalele-albastre,
De-un singur păianjen căzut printre foi.

Se scutură vântul și geme.
Pământul e una cu cerul,
Orașele-s bulgări și gheme,
Ghitare adânci de blesteme
Și aerul rece ca fierul.

Pământul e-o moară deșartă
Cu larve cerând adăpost,
Mișcându-se 'n pulberea moartă,
Ce 'n haos mereu se deșartă:

Țărâna visării ce-a fost.

CREION

Vino joc de vorbe goale.
Suntem singuri. Ce să-i spun?
Numai gura dumisale,
Se aude subt un prun.

Plouă crengile lui rouă.
Cade câte-o picătură,
Una'n păr, găteală nouă,
Una'n gene, alta'n gură.

Floarea mică, iarba toată,
Sub dantela albei rochi,
Spre genunche ridicată,
Plină-i de pândiri de ochi.

Aerul o strânge. Cerul
O dogoare și-o sărută.
Unde trece 'n câmp, ca fierul,
Țara caldă face-o cută.

Numai vorbele nu pot
Să-i spuie un gând de tot.

Numai ochiul meu nu-l poate
Spune nici pe jumătate.

MORGENSTIMMUNG

Tu ți-ai strecurat cântecul în mine
Intr'o dup' amiază, când
Fereastra sufletului zăvorâtă bine
Se deschisese 'n vânt,
Fără să știu că te aud cântând.

Cântecul tău a umplut clădirea toată,
Sertarele, cutiile, covoarele,
Ca o lavandă sonoră. Iată,
Au sărit zăvoarele
Și mânăstirea mi-a rămas descuiată.

Și poate că nu ar fi fost nimic
Dacă nu intra să sape,
Cu cântecul, și degetul tău cel mic,
Care pipăia mierlele pe clape —
Și 'ntreaga ta făptură, aproape.

Cu tunetul se prăbușiră și norii
In încăperea universului închis.
Vijelia aduse cocorii,
Albinele, frunzele.... Mi-s
Șubrede bârnela, ca foile florii.

De ce-ai cântat? De ce te-am auzit?
Tu te-ai duminat cu mine vaporos —
Nedespărțit — în bolți.
Eu veneam de sus, tu veneai de jos.
Tu soseai din vieți, eu veneam din morți.

CHEMAREA

Din pietre sterpe și uscate
Un fir de iarbă s'a ivit
Și vârful lui în infinit
A cutezat, străin, să cate.

Născut dintr'un crâmpei de soare
Și o fărâcă de pământ,
Firul gingaș, curat și sfânt
A 'mbobocit și-a dat o floare.

Striviț în ulița măreață
Secat de drumul de asfalt,
El e de-un fel cu cerul cel înalt,
Care de sus îi spune și-l învață.

Și, mulțumit că drept merinde,
I-aduce lapte noaptea în pahar,
Se bucură când un țânțar
De moțu-i auriu se prinde.

INSCRIȚIE PE PARAVAN

Pe pietrișul roșu 'n parc
Sboară pâlcuri frunze roșii
Cu fazanii și cocoșii
Subt al cerurilor arc.

Din fântână bate 'n soare
Biciul rece-al apei vii.
Papagalii 'n colivii
Se frământă pe picioare.

Norii lungi, în hore pure,
Trec și ei pe calea lumii
Și se coace turta humii
In arșiță și pădure.

Și, cu toamna 'n fierbântată
Joacă sufletul în noi,
Scumpă! care-ai pus altoi
Gura pe durerea toată.

Căci, în parc, pe trepte, jos,
Scoate dintr'un pai subțire,
Pan, aprins de amintire,
Cântecul lui mincinos.

PSALM

Tare sunt singur, Doamne, și pieziș!
Copac pribeag uitat în câmpie,
Cu fruct amar și cu frunziș,
Țepos și aspru 'n îndârjire vie.

Tânjesc ca, pasărea ciripitoare
Să se oprească 'n drum,
Să cânte 'n mine și să sboare
Prin umbra mea de fum.

Aștept crâmpeie mici de gingășie;
Cântece mici de vrăbii și lăstun
Să mi se dea și mie,
Ca pomilor subțiri cu gustul bun.

Nu am nectare roze de dulceață
Nici chiar aroma primei agurizi,
Și prins adânc între vecii și ceață,
Nu-mi stau pe coajă moile omizi.

Nalt candelabru, strajă de hotare,
Stelele vin și se aprind pe rând
In ramurile 'ntinse pe altare —
Și te slujesc; dar, Doamne, până când?

VERSURI

De-a fi 'nflorit numai cu focuri sfinte
Și de-a rodi metale doar, pătruns
De grelele porunci și 'nvățăminte,
Poate că, Doamne, mi-este de ajuns.

În rostul meu tu m'ai lăsat uitării
Și mă muncesc din rădăcini și sânger.
Trimite, Doamne, semnul depărtării,
Din când în când, câte un pui de înger.

Să bată alb din aripă la lună,
Să-mi dea din nou povața ta cea bună.

INTOARCERE ÎN ȚĂRÂNĂ

De prin adâncul nopții vin cocorii
Pe care i-am văzut plecând
Și cu tăcerea gândului și-a orei
Vorbele lor le-auzi de pe pământ.

Vin înapoi din raiuri fericite
Și lumea 'ntreagă-a stelelor străbat,
Vechi credincioși ai turlei părăsite
Și ai bisericii sărace dintr'un sat.

În sufletul, bolnav de oseminte
De zei străini, frumoși în templul lor,
Se iscă aspru un îndemn fierbinte
Și simt sculate aripi de cocor.

de la mea

DESCÂNTEC

Lacăte, cine te-a închis
 La ușa marelui meu vis?
 Unde ni-i cheia, unde-i păzitorul,
 Să sfarme zăvorul
 Și să vedem în fundul nopții noastre
 Mișcându-se comorile albastre?
 Un pas din timp în timp, greoi,
 Se-apropie, dar a trecut de noi.
 Toți pașii se sfârșesc și pier
 Pentru urechia ta de fier.
 De-o vână 'ntoarsă peste tine
 Cred că atârnă din văzduh glicine
 Și de pe bolți, de sus, zorele
 Și muguri și ciorchini de stele.
 Cine va pune 'n ușa noastră cheie
 O singură scânteie?
 Lumina ochiul și-l așează
 Și 'n încăpere caută să vază.
 Lacătul simte și tresare
 Cu bezna mea, ca de o sărutare.
 Stea, nu poți tu, intra 'n veriga lui
 Și, lacătul tăcerii să-l descui?

LUMINĂ LINĂ

Cum te găsești, ușoară sburătoare,
Zăcând aci, pe-o margine de drum,
Și nu dormind într'un polen de floare,
Invăluită 'n aur și parfum?

Neascultând de vântul dela stup,
Te-ai aruncat în plasa verde-a zilei
Și darurile-acum, ale zambilei,
Puterile-amorțite ți-le rup.

Voind să duci tezauru-ți de ceară,
Te prăbușiși din drumul cel înalt.
Cine-o să vie, trupul tău de-afară
Să-l caute și 'n jur să sufle cald?

Cu aripa 'n țărână și în vis,
Strânge la piept comoara ta deplină.
O! te iubesc, frumoasa mea albină,
Că sarcina chemării te-a ucis!

POARTĂ CERNITĂ

Biata bătrână a murit.
Știa că moare negreșit,
Ca toți bătrânii ce se simt că 'nghiață
Intrând încet cu mâinile în ceață.

I-am văzut sufletul trecând
In lumea ceealaltă,
Prin plopii vineți, strânși la rând
Și laolaltă.

Un medic îngrijea piciorul stafidit,
O fată mică și o soră grasă.
Par'că un străin a 'ncremenit
Intre făclii pe masă.

Cățelul a rămas fără bătrână,
Nu-i mai ajunge botul pân' la mână,
Retrasă pentru marea rugăciune
La piept. Iertăciune.

Va fi îmbrăcat în rufele curate
Trupul ei văduv de durere,
Nesimțitor la ceasul jumătate
Care bate după 8 mistere.

POARTĂ CERNITĂ

Posomorît azi, câinele nu are
Lapte, n'are de mâncare.
S'a întrerupt gospodăria
Și s'au închis dulapul și bucătăria.

Piulița de aramă
Lucește ca un astru solitar
Și luna și-a făcut un far
Din turla 'nvăluită 'n scamă.

INSCRIȚIE PE O CASĂ DE ȚARĂ

Te-am ridicat pe-o coastă cu izvoare
Și 'mprejmuidu-ți liniștea cu aștri,
Te las albind prin pomi din depărtare,
Cuib fermecat, ca de cocori albaștri.

Din prispa ta vreau să-mi aduc aminte.
Din geamul tău gândi-voi la trecut,
Privind în sus, la păsările sfinte,
Ce 'n streășini cuib de-argilă și-au făcut.

Voi îngriji ca 'n fiecare seară
Să-ți ardă 'n vârf nestinsa noastră stea,
Pe care voi aprinde-o solitară
Cu sufletul și ruga mea.

Iar pentru prunci și ochii-odihnitori
Ai preacuratei ce ne 'nchise drumul,
Vom răspândi prin încăperi parfumul
Care preschimbă inimile 'n flori.

Și 'ntr'un ungher, vom face din covoare
Un pat adânc, cu perinile moi,
Dacă Isus, voind să mai scoboare,
Flămând și gol, va trece pe la noi.

CREION

Obrajii tăi mi-s dragi
Cu ochii lor ca lacul,
În care se-oglesc
Azurul și copacul

Surâsul tău mi-i drag
Căci e ca piatra 'n fund,
Spre care 'nnoată albi
Pești lungi cu ochi rotund.

Și capul tău mi-i drag,
Căci e ca malu 'n stuf,
Unde păianjeni dorm
Pe zori făcute puf.

Făptura ta întreagă
De chin și bucurie,
Nu trebuie să fie,
De ce să-mi fie dragă?

MIEZ DE NOAPTE

Intâlnite 'n vârful crucii,
Față 'n față, steaua, luna,
Se privesc și, câte una,
Stelele deșteaptă nucii.

Și pe-al cerului pieptar
Scapără frumoșii teferi
Sumedenii de luceferi,
Plini de voie și de har.

Din apus la răsărit
Toată iarba de pe cer,
Mică 'n bob cât un piper,
A 'nflorit și-a tresărit.

Și pe când îmbătrânește
Lumea, jos, printre cotețe,
Intr'o nouă tinerețe
Zilnic cerul se sporește.

NICIODATĂ TOAMNA. . . .

Niciodată toamna nu fu mai frumoasă
Sufletului nostru bucuros de moarte.
Palid, aşternut e şesul cu mătasă.
Norilor copacii le urzesc brocarte.
Casele-adunate, ca nişte urcioare
Cu vin îngroşat în fundul lor de lut,
Stau în ţărm albastru-al râului de soare,
Din mocirla cărui, aur am băut.

Păsările negre suie în apus,
Ca frunza bolnavă-a carpenului sur
Ce se desfrunzeşte, scuturând în sus,
Foile 'n azur.

Cine vrea să plângă, cine să jelească
Vie să asculte 'ndemnul ne 'nţeles,
Şi cu ochii 'n facla plopilor cerească
Să-şi îngroape umbra cu a lor în şes.

HERUVIM BOLNAV

Ingerul meu își mai aduce-aminte
Din fericirile-i de mainainte.
Cerul la gust i-ajunge ca un blid
Cu laptele amar și agurid.
Stelele lui nu și-le mai trimite
Ca niște steaguri sfinte zugrăvite,
Și vântul serii nu-i mai dă îndemn
Cu-aroma lui de vin și undelemn.
Livada, câmpul și-au pierdut și floarea
Și roadele și frunza și culoarea.
Apele negre duc sub cerul cald
Nămoluri fierte, grele, de asfalt.
Oriunde capul caută să-și puie
Locu-i spinos și iarba face cuie.
Cocorii trec tăria fără el
Și nu-l mai chiamă sborul lor de fel.
Viața veciei, cuibul din ogivă
Inimii lui ajuns-au de-opotrivă
Și 'ntâia dată simte, cât de cât,
In dumicarea timpului, urît;
Căci neștiută 'ncepe să 'ncolțească
Pe trupu-i alb o bubă pământescă.

CĂNTARE

M'am apărat zadarnic și mă strecor din luptă
In umbra lumii albe, cu lancea naltă ruptă.
Pusei pământ și ape, zăgaze între noi,
Și suntem, pretutindeni, alături, amândoi.
Te întâlnesc pe toată poteca 'n așteptare,
Neconținută mută a mea însoțitoare.
Pe la fântâni iei unda pe palme și mi-o dai,
Iscată dintre pietre și timpuri, fără grai.
Ți-ai desfăcut cămașa și 'ntrebi cu sânii 'n mână
De vreau s'astâmpăr setea din ei sau din fântână.
Ai dus la țurțur gura cu gura mea plecată,
Voind să bei cu mine scânteia lui de-odată.
Amestecată 'n totul, ca umbra și ca gândul,
Te poartă 'n ea lumina și te-a crescut pământul.
In fiecare sunet tăcerea ta se-aude,
In vijelii, în rugă, în pas și 'n alăute.
Ce sufăr mi se pare că-ți este de durere,
De față 'n tot ce naște, de față 'n tot ce piere,
Apropiată mie și totuș depărtată,
Logodnică de-apururi, soție niciodată.

P S A L M

Ruga mea e fără cuvinte
Și cântul, Doamne, mi-e fără glas.
Nu-ți cer nimic. Nimic ți-aduc aminte.
Din vecinicia ta nu sunt măcar un ceas.

Nici rugăciunea, poate, nu mi-e rugăciune,
Nici omul meu nu-i poate, omenesc.
Ârd către tine 'ncet, ca un tăciune,
Te caut mut, te 'nchipui, te gândesc.

Ochiul mi-e viu, puterea mi-e întreagă
Și te scrutez prin albul tău veșmânt
Pentru ca mintea mea să poată să 'nțeleagă
Ne'ngenuchiată firii de pământ.

Săgeata nopții zilnic vârful-și rupe
Și zilnic se 'ntregește cu metal.
Sufletul meu, deschis ca șapte cupe
Așteaptă o ivire din cristal,
Pe un ștergar cu brâie de lumină.

Spune tu, Noapte, martor de smarald,
In care-anume floare și tulpină
Dospește sucul fructului Său cald?

PSALM

Gătită masa pentru cină,
Rămâne pusă dela prânz.
Sunt, Doamne, prejmuît ca o grădină,
In care paște-un mânz.

FIARA MĂRII

Te iată iarăș singur, în lumea cât o scoică,
Luptând în fundul zării cu norii mari din cer
Și legănat de mare, de fiară, ca de-o doică,
Și năbușit în cântec de țiglele-i de fier.

Talazele-adunate cu bezna, șerpilor, râme,
Și 'n gloate ghemuite, fanaticii limbrici
Te urmăresc: izbânda și lupta să-ți dărâme,
Fiindcă putuși furtuna cu fruntea s'o despici.

Deasupra muncii tale încet biruitoare
Veghiază 'n toată lumea un singur strop de stea,
Ca un păianjen care s'a coborât din soare
Ca 'n trecerea vîltorii zălog și scut să stea.

Te iată prins de vânturi. Stihia nu te cruță.
Ca 'n vremea când, lipsindu-i și luntre și lopeți,
Omul era bolnava și palida maimuță,
Infricoșată 'n fața cereștilor păreți.

Depart ești, departe, ca fluturii ce-și lasă
În ramuri crisalida, din piersicul natal,
Depart foarte, frate, de sine-ți și de casă,
Gonind întreg oceanul, străin, din val în val.

Unde se duce singur, urzit în marea deasă?

ÎNSCRIȚIE PE UN PAHAR

Cristal rotund, pe-o umbră de velur,
Cu inima de-apururea senină,
M'am născocit din ape de azur,
Am înghețat sub țurțuri de lumină
Și ne'ncetat, ca pietrele de rouă,
Par a renaște 'n locu-mi tot virgin,
Cu-o licărire 'n fundul meu mai nouă,
Pe cât mi-i încăputul de puțin.
Dar n'ai să știi, prin mine ce izvoare
S'au strecurat și câte, liniștit.
Și nu cunoști pe buza mea scânteietoare
Buzele calde câte m'au sorbit.
Ele 's aci 'n văzduh, ca niște foi,
Când îmi încerci răcoarea nebăută,
Și gura ta, sorbindu-mi stropii noi,
Buzele. 'n sbor, umbrite, ți-o sărută.

P I A

Ce poți avea, sufletul meu,
Când soarele ne pune 'n ramuri iară
Câte-un inel de foc, câte-o brățară,
Cu mâna caldă a lui Dumnezeu?

Și când făptura ne primește 'ntreagă,
Ca un altar ce 'n haos s'a deschis,
Și dinainte floarea ni se pleacă,
Să-i sărutăm petalele de vis?

Ești întristat de-acest adânc tablou,
Unde la fiecare clipă am simțit
Că ne atinge pensula din nou,
A umbrei mari ce 'n el ne-a zugrăvit?

Dar dorurile toate adunate,
Pe unda 'n fund a cerului străjar,
Pe care noaptea trec întunecate,
Luntrice lin, cu prora de cleștar?

Copacu 'ntreg trăsare și se 'ndoaie
Cu toate rădăcinile de-odată.
O picătură slobodă de ploaie,
Pe-o frunză a căzut, înveninată.

P S A L M

Nu-ți cer un lucru prea cu neputință
În recea mea 'ncrunțată suferință.
Dacă 'ncepui de-aproape să-ți dau ghies,
Vreau să vorbești cu robul tău mai des.

De când s'a întocmit Sfânta Scriptură
Tu n'ai mai pus picioru 'n bătătură
Și anii mor și veacurile pier
Aci sub tine, dedesubt, sub cer.

Când magii au purces după o stea,
Tu le vorbeai — și se putea.
Când fu să plece și Iosif,
Scris l-ai găsit în catastif
Și i-ai trimis un înger de povață —
Și îngerul stătu cu el de față.
Îngerii tăi grijeau pe vremea aceea
Și pruncul și bărbatul și femeea.

Doar mie, Domnul, vecinicul și bunul,
Nu mi-a trimis, de când mă rog, niciunul . . .

BINECUVĂNTARE

Dormiți, dormiți!
Hipnoza nopții suflă boare
În mușchii voștri veștejiți
Și mâine veți avea izvoare
Din spor, pământul, să-l stropiți
Cu bale călătoare.

Dormiți, dormiți,
Căci legea o citește cariul
Când voi sunteți încremeniți
Și 'n țeasta voastră-și zvârlă zarul
Satan, cu ochii buimăciți.
Noroc! fiți fericiți!

Bieți rătăciți,
Găsiți în uliți felinarul
Pe care ștreangul să-l suiți
Și 'ncolăciți-vă amarul,
Când e 'nzadar să năzuiți,
Călcându-vă Calvarul.

Dormiți, dormiți
În monarhia minerală,
Cu-obrajii storși și gălbejiți,
Lipiți de cartea triumfală,
Pe care lumile zidiți
Și pofta-vă banală.

Cei umiliți,
Cei gânditori și cei sihaștri,
De raza lunii dogoriți,
Și-avântă șoimii 'n câmpii albaștri.
Dormiți, dormiți!

Și însu-mi bine-vă-cuvânt,
Căci e nevoie pe pământ
Să vă 'nmulțiți,
Să ne-apăsați, să ne înlănțuiți,
Și veacuri oarbe să clădiți,
Dormiți, dormiți!

POATE CĂ ESTE CEASUL

Poate că este ceasul, de vreme ce scoboară
Din arbori toată frunza ce-a fost și strălucit,
Să ne privim trecutul în față, liniștit,
Când urma lui de umbră începe să ne doară.

Și, fără umilință și fără de mândrie,
Să ne-amintim în nopțe, de noi, din fir în fir,
Și să privim zigzagul, pe stânci, de tibișir,
In care-și puse pasul fragila mărturie.

O zi mărunți, o noapte aprinși cu foc de aștri,
Când răstigniți, când slobozi, și mari și-adeșea mici,
Păstori de crisanteme, profeți pentru furnici,
De-asupra-ne vulturii pluteau în cer albaștri.

Și de ni-s rupți genunchii de căile spinoase,
De ce pentru 'ntristare să fie tot ce-a fost?
Nu-i toamnă? Să ne facem din noi un adăpost
Și s'adunăm deșertul, la cald, pe lângă case.

Să luăm cenușa stinsă pe vechile altare,
Să-i dăm din nou văpaia și-un fum mai roditor.
S'o 'mprăștiem, sămânță, pe șesul viitor,
Nădăjduind culesul târziu, cu întristare.

NEHOTĂRĂRE

Imi voi ucide timpul și visurile, deci.
Cârpi-voi pe 'ntuneric mantaua vieții mele.
Drept mulțumire ști-voi că cerurile reci
Vor strecura prin găuri lumina unei stele.

Să las s'o umple cerul cu vastul lui tezaur?
Inveștmântat domnește, să trec cu giulgiul rupt;
Pe coate cu luceferi, spoit pe piept cu aur
Și tatuat cu fulger, să nu 'nving? să nu lupt?

Să bat noroiul vremii, cu ochii 'nchiși. Hlamida
Să-mi scoată 'n drum nerozii, din cârciumi, grași
și beți.

Ca fluturii, ce rabdă să-i poarte 'n praf omida,
Să rabd și eu povară, în mine, două vieți?

Un om, trudit și-acela, îmi va deschide mâine
Mormântul pomenirii cu mâna-i preacurată,
Ca să mă frângă 'n soare, schimbat prin moarte 'n
pâine,
Și fraților din urmă, șoptind să mă împartă.

Dar ziua care trece și mă rănește 'n treacăt,
Imi umilește cârja, îmi încovoiaie crinii,
Și inima urmează s'atârne ca un lacăt
Cu cheile pierdute, la porțile luminii.

VERSURI

De ce nu pot să nu știu, de ce nu pot să n'aud
In ce stă rostul zilei și prețul de-a țî-o trece?
Deschide-mi-te, suflet, prin șapte ochi de flaut,
Și, cântecul, și viața și moartea să le 'nnece.

D O L I U

Mai mult, tu nu vei mai vedea
Nimic, nici cer, nici flori.
S'au prăfuit din zarea ta,
Ca niște nori.
Nici zare nu vei mai avea,
Nici mâni cu care s'o măsoari
In geamuri prin perdea.

De-acum străină mâna ta
Iți va șede de-o parte,
Ca un condei, pe undeva,
Alătura de-o carte.
Și ochii tăi, de gura ta,
Vor trece mai departe
Decât un nufăr de o stea.

Orbit-a viața și, cu ea,
Și, cântecul și luna,
Și, unda 'n care strălucea
S'a stins pe totdeauna.

O! pentru veci tu ne'i mai fi,
Și-ai fost, mă 'ntreb, vreodată?
Atât pustiu mă 'nvăluie,
Când sub un plop mi se trezește
Tot dorul de-altădată!

VERSURI

Gândirea mea se pierde 'n fum,
Tot căutând un vreasc de rost
Intr'aste drumuri fără drum,
In care toate doar au fost,
Și nu mai sunt acum.

P S A L M

Te drămuiesc în sgomot și 'n tăcere
Și te pândesc în timp, ca pe vânat,
Să văd: ești șoimul meu cel căutat?
Să teucid sau să 'ngenunchi a cere.

Pentru credință sau pentru tăgadă,
Te caut dârz și fără de folos.
Ești visul meu, din toate, cel frumos
Și nu 'ndrăznesc să te dobor din cer grămadă.

Ca 'n oglindirea unui drum de apă,
Pari când a fi, pari când că nu mai ești;
Te 'ntrezării în stele, printre pești,
Ca taurul sălbatec când se-adapă.

Singuri, acum, în marea ta poveste,
Cu tine am rămas să mă mășor,
Fără să vreau să ies biruitor.
Vreau să te pipăi și să urlu: « Este! »

INSCRIPȚIE PE BIBLIE

O mie de neamuri te-au strâns cu zăbavă,
Trecându-te tainic prin somn tuturor,
Cules, pe 'nserate, de cugetul lor,
Prin pomii nădejzii cu frunza bolnavă.

O sută de veacuri, cusute 'n cotoare,
Aduc mărturie și semn cunoscut
Că oameni în vremuri, aleși, te-au văzut
Intreg, în odăjdii de brumă și soare.

Poteca de suflete șesul străbate,
Ca niște săcară cu spic.
Puterea dospește 'n grăuntele mic
Și holdele-așteaptă tot nescutate.

O mie de neamuri, plecate, domoale,
Te caută 'n ceruri, în vis, în pământ.
Ascuns te-au găsit în cuvânt.
Sfărâmă cuvântul: cuvintele-s goale.

ARHEOLOGIE

Sufletul meu își mai aduce-aminte
Ș'acum și ne'ncetat, de ce-a trecut,
De un trecut ce mi-e necunoscut,
Dar ale cărui sfinte oseminte

S'au așezat în mine fără să știu,
Cum nici pământul știe pe-ale lui,
În care dorm statui lângă statui
Și-i zăvorât sicriu lângă sicriu.

Un murmur ne'nterupt, de epitafe,
Cari mai străine, care mai sonore.
Prin aer, timpu-i despărțit de ore,
Ca de mireasma lor niște garoafe.

Tăcerea vocile și le-a pierdut,
Care-o făceau pe vremuri să răsune.
Aud țărâna doar a vocilor străbune,
Cum se desface, cum s'a desfăcut.

Și câte-odată, totul se deșteaptă,
Ca 'ntr'o furtună mare cât tăria.
Și-arată veacurile temelii.
Eu priveghez pe ultima lor treaptă.

DOR DUR

Ai îmbătrânit băiete,
Cântând stihuri și ștafete,
Potrivind, ascuns de lună,
Vorba 'n fluier, care sună.

Lumea plânge de neazuri,
Tu-ți pui gândul pe atlazuri
Și de dor de vânt și mierle,
Faci cu acul fir de perle.

Îți ungi rănille cu-argint
Te alinți cu zări ce mint
Și-ți faci cugetul hotar
Intre înger și măgar.

Ah! de când m'a fost iubit,
Felul meu s'a ismenit.
Gura-i rece de nălucă
Mi-a lăsat viața năucă.

Ființa-i mică de otravă
Mi-a făcut carnea bolnavă.
Fieșcare os mă doare
De-amintire și lingoare.

Și pentru că nu am știre
De-mi voi mai veni în fire
Și de o voi mai vedea
Strânsă subț musteața mea,

Ca un șarpe ce se zbate
Suferind de cinci păcate;
In stihuri m'am hotărît
Să-mi trec noaptea de urît.

Că dacă mai este vie,
Scrie peană! sânge scrie!
Cine știe! . . .
O citi și o să vie.

MĂNĂSTIRE

Ațipit-a ziua 'n ramuri.
Porumbieii albi, la rând,
Pe pridvoare și la geamuri
Se trezesc din nou visând.

Aripile dorm închise
Pretutindeni, evantalii.
Toată lumea ciripise
Pentru seara de Rusalii.

Clopotele-au ostenit,
Liliecii din clopotniți
Dau de cerul risipit
Pretutindenea din solniți.

Luna-și mână lin păunii
Pe întinsu-i așternut.
Ochii tăi ca bruma prunei
Mă gândesc să ți-i sărut.

Și cum ceasul bate 'n larg
Peste noi și peste plante,
De s'ar crede că se sparg
Sub ciocane diamante;

MÂNĂSTIRE

Timpul cel adevărat
Vine 'n aripi împrejur
Și pe capul meu plecat
Varsă poale de azur.

P S A L M

Pentru că n'a putut să te 'nțeleagă
Deșertăciunea lor de vis și lut,
Sfinții-au lăsat cuvânt că te-au văzut
Și că purtai toiag și barba 'ntreagă.

Te-ai arătat adeseori făpturii
Și 'ntotdeauna 'n haine de 'mpărat,
Amenințând și numai supărat,
Că se sfiau de tine și vulturii.

În Paradisul Evei, prin pădure,
Ca și în vecii triști de mai târziu,
Gura ta sfântă, toți Părinții știu,
Nu s'a deschis decât ca să ne 'njure,

Doamne, izvorul meu și cântecele mele!
Nădejdea mea și truda mea!
Din ale cărui miezuri vii de stele
Cerc să-mi înghieț o boabă de mărgea.

Tu ești și-ai fost mai mult decât în fire
Era să fii, să stai, să viețuiești.
Ești ca un gând, și ești și nici nu ești,
Între putință și 'ntre amintire.

DRUM ÎN IARNĂ

Decembre, ca un paradis
De marmur și scânteii
Hlamida și-a deschis,
Și dintre tei
Un vaet lin de clopoței
Suspină-abia, ca 'n vis.

De-asupra nopților s'a 'ntins
Legendă ideală,
Și nu e suflet neatins,
Oricât de stins,
De diafana ei petală,
In care să nu fi descins
Lumina siderală.

E feerie de argint
Cristalizat în țurțuri lungi
Și pe cât ochii ți-i alungi,
Pe cât ajungi,
E marmur alb, neprihănit,
Pustiu și nesfârșit.

In umbra lămpilor cernite
Se varsă vis în cupe noi
Și capetele mult iubite

VERSURI

Se 'nvecinesc pe nesimțite,
Ca niște frunze de trifoi.

Feți dulci, o clipă 'ndrăgostiți,
Pe-atâta farmec și senin,
Fiți cel puțin
Voi, fericiți.

PRINȚUL

Biruitoare de lifte și jivine,
Așteaptă dârz, la rându-i biruit,
Și ochii lui, de patru timpuri pline,
Incremeniți pe zăre, n'au dormit.

Pe locul unde și-a răpus vrăjmașii
Și slava lor țărână a căzut,
S'au arătat, în urmă, 'n sânge, pașii
Curtenilor șireți ce l-au vândut.

Inchis în turnul morții din poruncă,
Prințul e 'ntreg, dar gândurile-l dor,
Ca niște vulturi negri ce-și aruncă
Intre cotețe rotirile lor.

Puterea lui întreagă și vitează
Ascultă 'n noaptea de safir și lut,
Din depărtare, calul că-i nechiază,
Care prin adieri l'a cunoscut.

Și când îl rod păduchii câteodată
Pe dedesubtul platoșei domnești,
Prințul te simte, spadă fermecată,
Prinsă de șold, c'ai tremurat și crești.

EVOLUȚII

Pământul antic s'a civilizat.
Nici nimfe, nici naiade, nici sirene,
Crucificate ritmic și alene
In așternutul undei ondulat.

Pe coaja bulevardului de smoală
Subt ochii guarzilor, în cete,
Nepoții lui Orfeu se duc la școală
Cu plăcile de piatră cu burete.

Toți, abdicăți din funcția divină,
Au renunțat la slăvile eterne.
Apolo-i profesor de mandolină,
Pan lecții dă, de limbile moderne.

Hercule-i petrolist dactilograf
Și Joe însuși, farmacist de treabă,
Servește 'n cutiuțe la tarabă
Câte un hap, câte un praf.

Odinioară, ne soseau prin curte
Și stau de vorbă 'n cântece cu noi,
Ingerii mici cu aripile scurte
Și sfinții candizi în stihare noi.

Și câte-odată, seara, prin grădină,
Se năruia rănit din sbor

Câte-un seraf cu mâna la picior,
Ce se ciocnise 'n aer cu-o albină.

Dar la fereastra staulul sus,
De câte ori oprindu-ne, din grabă,
Nu am zărit lumina lui Iisus
Și-am auzit că vocea lui ne'ntreabă?

Pavel din Tars e-acum zaraf sărac
Și Chrisostom băiat de prăvălie,
Iar Sfântul Duh, închis în colivie,
Făcutu's-a pui mic de pitpalac.

P U Ţ I N

O, vino, fluture, te lasă
Pe braţu-mi ostenit.
Intinde-ţi aripa frumoasă.
Fii bunul meu venit.

Strămută-mi gându 'ntr'alte părţi,
Strecoară-mi-l pe sub tulpini,
Ca să-l întorc apoi pe cărţi,
Nins, cum şi tu vii, de lumini.

Cu trupul tău de catifea
Ce tremură de fin ce-i,
Imi aminteşti de ochii de cafea
Din genele Ilincei.

In casa toamnei nu te vezi,
De mic şi de uitat.
Dar toate florile 'n livezi
Ţi-aştern câte un pat

Şi toate frunzele te cer
Ca să-ţi legene somnul,
Ştiind că leagănă spre cer,
In sânul tău pre Domnul.

O, du-te fluture, din nou,
Luminile te chiamă;
Dar prin al liniștei ecou
Fii băgător de seamă.

O mierlă-și poartă pe sub tei
Un cioc și-o gușă-adâncă.
Domnul e prins și 'n sânul ei —
Și mierla te mănâncă.

GRAVURĂ

Astăzi soarele prin ceață
S'a născut din haos, mort,
Pe 'nserata dimineață,
Cenușie ca un cort.

Pe când sufletul coboară,
Melancolic pe-amintiri,
Ca o pulbere ușoară
Cu bolnave licăriri,

Peste mobile, din care
Se deșteaptă musc trezit
De pe flori ce-au putrezit
Prin unghere din sertare,

Orologiul, ploaia 'n urmă
Și cu inima 'ntr'un ritm,
Bat secundele ce 'n turmă
Ne'ncetat au tot murit.
Și ce liniște se-așterne!
Și cum sufletul se-aude,
Scuturând din aripi ude
Peste brumele eterne!

GRAVURĂ

Dintr'a mea singurătate
Las în voie timpul viu,
Care știe ce nu știu,
Și prin veacuri destrămate
Fac cu pana semn și scriu.

P S A L M

Pribeag în șes, în munte și pe ape,
 Nu știu să fug din marele ocol;
 Pe cât nainte locul mi-e mai gol
 Pe-atât hotarul lui mi-e mai aproape.

Piscul sfârșește 'n punctul unde 'ncepe.
 Marea mă 'nchide, lutul m'a oprit.
 Am alergat și 'n drum m'am răzvrătit
 Și n'am scăpat din zarea marei stepe.

Sunt prins de patru laturi deodată
 Și-oricât m'aș măguli biruitor,
 Cunosc ce răni anume unde dor
 Și suferința mea necăutată.

Din vitejii și biruinți trecute
 Am câștigat puterea, ce-a rămas:
 Nu mai străbat destinul meu la pas
 Ci furtunos de-acum, și iute.

Nu lua în seamă cântecele grele
 Cu care turbur liniștea de-apoi.
 Sunt leacuri vechi pentru dureri mai noi
 Și cântă moartea 'n trâmbițele mele.

JIGNIRE

Neprețuind granitul, o fecioară!
Din care-aș fi putut să ți-l cioplesc,
Am căutat în lutul rumânesc
Trupul tău zvelt și cu miros de ceară.

Am luat pământ sălbatic din pădure
Și-am frământat cu mână de olar,
In parte, fiecare mădular,
Al ființei tale mici de cremene ușure.

Zmălțându-ți ochii, luai tipar verbina,
Drept pleoape, foi adânci de trandafiri,
Pentru sprincene firele subțiri
De iarbă nouă ce-a 'nțepat lumina.

Luai pildă pentru trunchi dela urcioare
Și dacă 'n săni și șold a 'ntârziat
Mâna-mi aprinsă, eu sunt vinovat
Că n'am oprit statuia 'n cingătoare

Și c'am voit să simtă și să umble,
Și să se 'ndoaie 'n pipăitul meu,
De chinul dulce dat de Dumnezeu,
Care-a trecut prin mine și te umple.

VERSURI

Femea scumpă și ispită moale!
Povară-acum, când, vie, te-am pierdut.
De ce te zămislii atunci din lut
Și nu-ți lăsași pământul pentru oale?

GRAIUL NOPTII

Cucuvae, cântecul tău târziu,
In noaptea cu veșmânt argintiu,
Are câteva tari silabe
Cu câteva silabe slabe.
Ce prost, întâi, s'a 'nfricoșat de tine,
De cântecul tău cu chemări străine,
De ființa de abur și pucioasă
In noaptea lui somnoroasă?
Ochii tăi, mari și teferi,
Ca niște luceferi
Ingheteți de uimire,
Privesc în suvenire.
Tu știi că destinul e grav
In pensula marelui zugrav.
Omule, gură strâmbă, gură hâdă,
Pasărea nu știe să ridă!

Tu ești clopoțelul Sfântului Duh
Și treci lung prin văzduh
Și suni lepădarea de sine
Și 'mpărăția nopții ce vine.
Glasul tău depărtat și sfânt
Spune auzului de pe pământ
Că sufletul trebuie să stea
De veghe, înarmat în șea;

Că sufletul e-o sabie sticloasă
Care trebuie trasă:
Să-i scânteie stelele 'n luciul!

Povară mi-e mintea, ca tuciul.

Tu trăiești fără castel,
Fără pat, făr' așternut,
Dela început;
Fără cufăr, fără cărți,
Zburând mereu într'alte părți,
Neașezată nicăieri,
Fără drepturi, fără puteri.

O! cucuvaia lui Dumnezeu,
Gândesc c'ai fi sufletul meu!

BIULBIUL

Dimineața, seara, triste.
Triste-s oare 'ntr'adevăr?
Umbre-atârnă de batiste
Și de fire lungi de păr.

De vor fi sau nu, precum
Ochiul de ciclop le vede,
Zugrăvite 'n vânt cu fum,
N'au conture nici parfum
Ramurale din livede.

Printre prunii din amurg
Cântă 'n ritmuri de tipsii
Ghersul moale, stihul turc
Și arab, dela geamii.

Rugăciune! nebunie!
Ca bolnavii gem cu toții.
Sunt nebuni? In chinovie
Au și munte și câmpie.

Catapeteasmă pustie,
In altar, îmi intră hoții.

IOSIF AL UNGRO-VLACHIEI

Se 'nalță fumul de tămâie
Dela jertfelnic la Iisus
Și cu mireasma lui mângâie
Sfinții cu nimb de foc, de sus.

Cântările suind în cor
Cu clopotele, s'au topit
In glasul de mijlocitor
Al blândului Mitropolit.

Inveșmântat în promoroc
Cusut cu foi de trandafir,
Se roagă 'n gând ca un proroc
Și pune fruntea pe potir.

Dar ridicându-l Prea Sfințitul
La ceruri, brațul i se frânge
Și varsă din neprihănitul
Sfânt Trup muiat în Sfântul sânge.

Curata cuminecătură
In veac de veac nu s'a vărsat.
Unchiașul în genunchi murmură:
Părinților, sunt cu păcat!

Pe când părinții-arhimandriți
Și arhondarul stavrofor
Se jăluiesc, nemântuiți,
Cum că păcatul e al lor.

ICOANĂ

Noaptea întinde scoarțe, plocate și covoare,
Urzite cu zigzaguri și cu chenar mărunt,
In care se repetă izvodul la culoare
Și chipurile crucii și florile, cum sunt.

In fața lunii, dreaptă, șoseaua 'n vărgi cu plop
S'a pardosit cu țoale din Jii și Mehedinți,
Și 'n umbra fiecărui copac așteaptă popii,
Strângând în mâini, tăcute cădelnițe ferbinți.

Ivirea se va face, pesemne, din câmpie,
Prin albele cătune, pitite sub căciuli.
La moara adormită cu roata 'n apa vie
S'au și sculat dulăii, molatici și ciufuli.

Căci iar Ierusalimul se-arată după ploaie,
Cum l-au știut, întocmai, pe vremuri, cuvioșii.
Ce vezi? Sobolii 'nalță biserici, mușuroaie.
Ce-auzi? Văzduhul cântă întreg cu toți cocoșii.

INSCRIȚIE PE UN PORTRET

Cunoști în vreme visul că sfârșește.
Ți-ai așteptat oșteanul trist pe scut
Să-ți intre 'n zale reci în așternut
Și să-ți frământe trupul tâlhărește.

Și te socoți ca iedera, de-odată,
Rămasă 'n legănare și pustiu:
Ai bănuțit că platoșa-i pătată,
Pe care odihnișezi, cu rachiu.

Făptură vrăjitoare și duioasă!
Nu te-am oprit s'aștepti și să suspini
Ci te-am lăsat să-l încâlcești în spini
Fuiorul vieții tale de mătasă.

Mi-am stăpănit pornirea idolatră
Cu o voință crâncenă și rece;
Căci somnul tău nu trebuia să 'nnece
Sufletul meu de piscuri mari de piatră.

Durerea noastră-aduce cald și bine
Celor hrăniți cu jertfele din noi.
Eu, noaptea ca un pom, ascult în mine
Căzând miloase 'n cuiburi, sfinte foi.

TOAMNA

Străbatem iarăş parcul, la pas, ca mai'nainte.
Cărările 'nvelite-s cu palide-oseminte.
Aceaş bancă 'n frunze ne-aşteaptă la fântâni.
Doi îngeri duc beteala fântânilor pe mâni.

Ne-am aşezat alături şi braţu-i m'a cuprins.
Un luminiş în mine părea că s'ar fi stins.
Mă 'ndrept încet spre mine şi sufletul mi-l caut
Ca orbul, ca să cânte, spărturile pe flaut.

Vreau să-mi ridic privirea şi vreau să-i mângâi
ochii . . .

Privirea întârzie pe panglicile rochii.
Vreau degetul uşure să-l iau, să i-l desmierd . . .
Orice vroiesc rămâne îndeplinit pe sfert.

Dar ce nu pot pricepe ea pricepu, de plânge?
Apusul îşi întoarce cirezile prin sânge.
O! mă ridic, pe suflet s'o strâng şi s'o sărut —
Dar braţele, din umeri, le simt că mi-au căzut.

Şi de-am venit ca 'n timpuri, a fost ca, înc'odată,
S'aplec la sărutare o frunte vinovată,
Să 'nvingem iarăş vremea dintr'o 'ntărire nouă
Şi să 'nviem adâncul izvoarelor de rouă.

TOAMNA

Și cum scoboară noaptea, aldată așteptată,
Imi pare veche luna — și steaua ce se-arată,
Ca un părete de-arme, cu care-aș fi vânat.

Și fără glas, cu luna, și noi ne-am ridicat.

MITRA LUI GRIGORE

Tiara, grea pe frunte, de aur gros bătut,
 S'a făurit frumoasă, acum vre-o șapte veacuri,
 Muncită în robie de meșter, priceput
 A 'mpodobi tertipul cu gingășii și fleacuri.

Aci, cunoști călcâiul ciocanului, lovit
 In bulgării de aur supuși silit strivirii
 Și 'ncovoiți de-o floare la locul potrivit,
 Prinzând înfățișarea, treptat, a 'nchipuirii.

Aci, se subțiază metalul străveziu,
 Și, fir plăpând, ca firul de păr prin flori se coase:
 Tors ca din furci de aur și ajungând mătase,
 Pe nicovala neagră, se iscă nimbul viu.

Trei rânduri de smaralde, ca dinții din gingie,
 Rotunde, de-opotrivă, jurîmprejur răsar,
 Pe-alocuri întrerupte de-o piatră rubinie
 Și de un bob mai mare de vechi mărgăritar.

Păstrată pentru Paști în cămin cu 'ncuietoare,
 Tiara stă 'n părete, păzită de doi sfinți.
 Albastrul căptușelii pătat e de sudoare,
 Pe creștetul, din vremuri, al foștilor Părinți.

AGATE NEGRE

Cum e 'n mijlocul tăcerii,
Adâncită 'n văgăuna
Noptii palide, ca luna
Licărind în bruma serii;

Și cum sufletul se pierde
Intr'un vag păinjiniș
Ce se leagănă pieziș
Să-l desmierde;

Cum din foile citite
Fluturi albi, cu ochi de aur
Pe buchete de țintaur
Mișcă aripi prăfuite;

Cu susure de mătasă
Inecată de dantele —
Pe la geamurile mele
Trece vântul ca o plasă
Constelată cu mărgele.

Turburat în amintire,
S'a întors parfum de vis,
Dela sânu-abia deschis
Peste care-un braț subțire
Adormea ca un iris.

VERSURI

Ochii strânși în coji de fier
Scurg o boabă tremurată
Pentru ochii de-altădată:
Și copacii 'ntorși spre cer,
Par corăbii negre, iată,
Incărcate cu mister.

OSEMINTE PIERDUTE

Iubirea noastră a murit aici.
Tu frunză cazi, tu creangă te ridici.

Atât amar de ani e de atunci!
Glicină tu, tu florile-ți arunci.

A mai venit de-atuncea să v'asculte,
Voi plopi adânci, cu voci și șoapte multe?

Voi ați rămas întorși tot spre apus,
Voi creșteți toți de-apururea în sus.

N'o mai zăriți, din vârfuri, nicăieri?
Știți voi ce vorbă este vorba « ieri »?

La poartă, umbr' aceluiaș stejar.
Mă rog, intrând, de domnul grădinar.

Fântâna curge, ca și-atunci, mereu.
Tu curgi, fântână, pe trecutul meu.

Și toate sunt precum le-am cunoscut,
Rămase-așa, ca dintru început.

I-am spus că vreau să caut un mormânt,
Pe care l-am săpat, de mult, cântând.

Și mi-a răspuns că nu e în grădina lui.
E-adevărat. Nu este mormântul nimănu.

El, își întoarse capul puțin, strâmbând în loc
Planetele ca mingea, și luna cum e chifla —
Și încruntând sprinceană pe ochiul lui de foc,
Răspunse Europei, orgolios, cu tifla.

EPITAF

Nainte de-a lăsa condeiul să zacă
Uscat, ruginit și frânt
Ca o surcea, ca un crâmpei de cracă,
In nisip, în pământ,

Dă-mi voie să-l înmoi în apă tare
Și cu stihurile mele din urmă să fac însemnare
Și să ți le scriu caligrafic pe piele.
Pentru ca dragostea când ți se-ațîță
Să le citească cel ce ți-o cânta.
Pentru ca pruncul tău sugând la țîță,
Să 'nvețe carte 'n frumusețea ta.
Pentru ca noaptea în oglindă,
Privindu-ți sînul scris,
Strugure, dudă sau ghindă,
Să te uiți în carne, și să ghicești în vis.

Acesta e sufletul meu, Rașel.
Rugați-vă pentru el.

VODĂ-ȚEPEȘ

Pacea e 'n țară, pacea e 'n afară,
Hotarul, liniștit cum n'a mai fost,
Și șesurile, azi la adăpost,
Plugarii noi le fulgeră și ară.

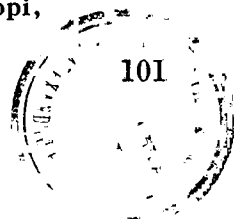
Pe la 'nceputul dulce-al primăverii
Satu-și aduce-aminte de povești
Și frunza tremură pe crengi cerești
Și, pasă-mi-te, 'n taină, și boierii.

De bună seamă. Vodă gânditorul
La curățirea lumi-i hotărît.
Indeasă țeapa 'n oameni până 'n gât
Pentru-a 'ntâlni șezutul omușorul.

Și nu cunoști cruțări și amânări
De te arunci dreptății împotrivă.
De-altfel, creștin, cu țepile, colivă
Iți pregătește Vlad — și lumânări.

Cuviincios cu buna rânduială,
Pentru cei mari, fie Munteni sau Turci,
Avea mai mari și osebite furci,
Ca treapta loc să nu dea la 'ndoială.

Vedeai Vizirii la 'nălțimea lor,
Infipți în vârfuri sprintene de ploi,

VERSURI

Iar pentru sfinți, Vlădici și Episcopi
Avea lemn sfânt și bun mirositor.

Și iată Sfatul Țării adunat
Să mulțumească domnului de Pace.
Vlad șade 'n jilț. E liniștit. Și tace.
Cu sufletul în platoșă 'mpăcat.

Și pe când prieteni și curteni în zale
Ciocnesc în juru-i cupele cu vin,
In cinstea faptelor Măriei Sale;
El cugetă ce țepi li se cuvin.

INTRE DOUĂ NOPTI

Mi-am împlântat lopata tăioasă în odaie.
Afară bătea vântul. Afară era ploaie.

Și mi-am săpat odaia departe sub pământ.
Afară bătea ploaia. Afară era vânt.

Am aruncat pământul din groapă, pe fereastră.
Pământul era negru: perdeaua lui, albastră.

S'a ridicat la geamuri pământul până sus.
Cât lumea-i era piscul și 'n pisc plângea Iisus.

Săpând s'a rupt lopata. Cel ce-o știrbise, iată-l,
Cu moaștele-i de piatră, fusese însuș Tatăl.

Și m'am întors prin timpuri, pe unde-m scoborît,
Și în odaia goală din nou îmi fu urît.

Și am voit atunci să sui și 'n pisc să fiu.
O stea era pe ceruri. În cer era târziu.

CALIGULA

Dorm în umbră legănite lebezile 'n puf de undă,
 Cuiburi albe, perini albe, printre stele furnicar.
 Câte-o stea insingurată cată 'n aripi să se-ascundă
 Câte-o lebădă-și îndreaptă capul, ca un nenufar.

De pe pod, la miezul nopții, le aruncă-o mână bună
 Pâinea, ce nutrește truda și trudește visătorii.
 Mâini, lăsați-le flămânde să se-acopere cu lună;
 Lebezi, așteptați ca pâinea să v'o dea semănătorii.

Stea cu stea pe 'ntinsul undei liniștite pun cleștar
 Și printr'însul zugrăvite lebezile par și luna.
 Plângeri de viori și fluier cad în lac mărgăritar
 Și se-aud din depărtare lovind unda câte una.

În palatele aprinse, cu balcoane și unghere,
 Liturghia bogăției are și-astă-seară loc.
 Cine-a scris, în ce odaie, fără pat și fără foc,
 Imnul ăsta de izbândă, de iubire și durere?

Folosiți-vă de cântec, de lumină și de taină,
 Cupe omenești de goluri, pline 'n viață câte-o clipă.
 Și cenușa prin văpaie se 'nveșmântă cu o haină
 Și găsește ca să cadă înapoi, un fulg de-aripă.

CALIGULA

Cântecul, lumina, taina, unda, 'ntinsurile-albastre,
Noi le ținem, noi le strângem, cei căzniți, urîți și goi.
Temeliile veciei orice-ați face 's ale noastre,
Voi întoarceți-vă veseli și slăviți, întru noroi.

INSCRIȚIE PE O UȘE

Când pleci, să te 'nsoțească piaza bună,
Ca un inel sticlind în dreapta ta.
Nu șovăi, nu te 'ndoi, nu te 'ntrista.
Purcede drept și biruie 'n furtună.

Când vii, pășește slobod, râzi și cântă.
Necazul tău îl uită 'ntreg pe prag.
Căci neamul trebuie să-ți fie drag.
Și casa ta să-ți fie zilnic sfântă.

STINSE SCÂNTEI

De ne-ar ajunge numai icoana ce o lasă
O undă lângă luntre, un povârniș de casă,
O vatră 'nvăluită 'n cenușă către seară
Sau un tighel de piatră pe-o cruce seculară,
Tu ți-ai închide ochii și le-ai porni să vie
Icoanele pierdute 'n lumină aurie.
Și-ai retrăi trecutul întreg, cu ochiu 'nchis,
Fără să simți că 'ncepe să semene a vis.

Dar învierea celor ce-au licărit de sus
Și se întorc să urce pe zări, de prin apus,
In pulberile lumii cernute 'n amintire,
Se întocmește goală, ca 'ntr'o perdea subțire.
Icoana lor e vie dar sufletul defunct e.
Ce-a fost hotar îți lasă din el câteva puncte.
Din fosta 'mpărăție azi a rămas o hartă,
Cu care 'n vântul iernii cârpești ferestra spartă.
Era portretul unei făpturi de alb azur,
Din care, pentru lampă, croiești un abajur.
Aducerile-aminte biletul ți-l trimit
Cerând adevărință un plic neiscălit.

Tu, du-te și atinge-ți de lacuri și grădini
Aripile mânăjite, din timpuri, cu lumini,

De vreme ce dorința și vatra nu-ți ajung.
Petrece lumea toată, călare 'n lat și 'n lung —
Și totdeauna ținta la care ai ajuns,
Să-ți cadă moartă 'n sulii, ca un vultur străpuns.

RESTITUIRI

N'au mai rămas prea multe de 'nvins și de știut.
Șoseaua se strîmtează, cărările se 'mbină.
Le simți apropiate din ce în ce mai mult,
Ca spițele de roată, crăpate de lumină.

Ne-apropiem. Văzduhul miroase vechi prin noapte
Flori vechi răsar de-apururi cu vechile lumini.
Un abur slab se cerne, un cer spoit cu lapte
Departe 'n orizonturi se naște prin tulpini.

E-o insulă? un munte? o apă? un deșert?
De ce-ar sfârși 'n pustie călătoria noastră?
Ne-a mai rămas s'ajungem, acolo, poate-un sfert
Din calea străbătută, jos verde, sus albastră.

Să ne oprim? Un cântec ne vine dela han.
E vinul bun și patul adânc și tu ești dulce.
Și-ai vrea, învăluită în părul tău bălan,
Pe jaruri carnea noastră, de vie, să se culce.

Nu. Mână crâncen, timpul mi-l sparge cu potcoava,
S'apropiem vecia mai repede de noi.
Păstrează-ți sărutarea, ca florile otrava,
Ca să o dăm țărâni întregă înapoi.

DIN NOU

Din nou străbate iarna, întocmai ca 'n trecut,
 Cu-aceleași obiceiuri, mereu nestrămutate!
 Ostrețe până 'n ceruri, mirezme pipărate,
 Movili de crisanterme și-un vânt ce-a mai bătut.

În ulițile 'nalte, e noapte ziua 'ntreagă
 Și umbra, suvenire din vremea 'ncetei luni,
 Pare-a cădea din tona din carul cu cărbuni,
 Ce trece tras de-o gloabă normandă și beteagă.

Senină 'n imitarea-i eternă, rece, goală,
 Și silitoare, iarna, ca un școlar supus.
 Aplică totdeauna, strict, regula de sus,
 Cuminte, mulțumită de-a fi gramaticală.

Cât timp măcar gândirea n'o vrea să se desvețe
 În mijlocul acestei corecte repetiții
 Pentru 'ngrășarea ierbii și altoitul viței,
 Și să renunțe-odată la doruri și tristețe?

Copacii însă uită de flori și relief.
 În ceața 'ntinsă, sură în spațiu; de-opotrivă,
 Tămâie pentru frunze și pentru morți colivă.
 Par începuți pe-o ștofă de lână, pe gherghef.

Poetul strâns în casă, pe piscul dintre hornuri
 Întârzie 'n mândria tăcerii, solitar.

DIN NOU

Visează pentru Domnul cu dulce în zadar
Și se hrănește zilnic c'un ceai și două cornuri.

Băiete, ai un cuțar de foi și de caiete.
Dă groaza la o parte, citește-le din nou.
E timpul ca la cornuri s'adaogi și un ou
Și un potlog ca lumea, carâmbilor la ghete.

VINO-MI TOT TU . . .

Vino-mi tot tu 'n fereastră, ştea 'n fundul lumii vie
 Ce mă cunoşti aproape cu geamul de tărie.
 Cea stinsă cea din urmă şi-aprinsă cea dintâi.
 Coboară-te la mine, şi până 'n zori rămâi.
 Ochiu-mi deschis, în care gândirea se aţine,
 Doreşte ziua 'ntreagă de noapte şi de tine.
 La tine se ridică în fiecare seară
 Albina-mi să ia miere un bob şi-un bob de ceară.

Soarele-i scump potecii şi prinde vieţi de tină
 Dar covârşit de sineş prea-i foc şi prea lumină.
 Şi de mi-i bună raza ce-o frânge 'n pisc şi stâncă,
 Tu mângâi, mir de aur, durerea mea adâncă.
 In jurul tău misterul cu slove negre scris,
 Ca 'n mine pune golul alătura de vis:
 Când visul dându-i margini, când golul, lui, vecie.
 Şi 'mpreunaţi niciunul pe celălalt să-l ştie.

BISERICA DIN GROPI

Biserica necunoscută, cu hramul șters, cu vârful rupt,
Cu turla leșinată 'n aer, se încovoiaie 'n osteneală
Și streășinile-i, adăposturi de cuiburi, prinse de-
desubt,
Păzesc și-a îngerilor palizi închipuită poleială.

Un tei acoperă cu frunza șindrila sfântului locaș.
Un preot cântă liturghia, bătrân și gârbov în veș-
minte,
Pentru creștinii și păgânii acestei margini de oraș
Și pentru câți, după pomelnic, își mai aduce, știrb
aminte.

Tu n'ai de piatră decât semnul unui mormânt de
Domnitor.

De nici-un stil arhitectura ta nu râvnește ca să ție.
Zidită 'n lut, din grinzi și bârne, și povârnită pe
pridvor
Istoria și arta nu stau auzul să și-l plece ție.

Dar el, Oltean cu coșuri pline și cu balanța fără greș,
Intârzie din drum la tine, când drumul lui spre tine
duce.

Ia cobilița din spinare, cu coșurile de cireși,
O pune jos și cu sfială, scoțând căciula, face cruce.

Tu care mi-ai schimbat cărarea
 și mi-ai făcut-o val de mare,
 De-mi duce bolta 'nșigurată
 dintr'o vâltoare 'ntr'o vâltoare
 Și țărmi-mi cresc în jur cât noaptea,
 pe cât talazul mi se 'ntinde,
 Și ai lăsat să rățăcească
 undele mele suferinde;
 Unde ți-s mâinile să 'ntoarcă
 în aer căile luminii?
 Unde sunt degetele tale
 să-mi caute 'n cunună spinii?
 Și șoldul tău culcat în iarbă,
 pe care plantele-l cuprind
 Și-ascultă 'n sânul tău suspinul
 iubirii, cucerit murind?

Tu ce 'nfiori pe șesuri plopilor
 când treci, din creștet la picioare,
 Și prinzi de tot ce te 'ntâlnește
 O plasă caldă de răcoare.
 Tu ce scrutezi, scoțându-ți sânii
 pe jumătate din veștimate
 Ca să-i sărute focul gurii,
 cuprinși de mâini cu luare-aminte,
 Pustia vremii, străbătută
 de șoimi de scrum și de nisip,
 Căroră vîntul le 'mprumută
 o 'nfățișare fără chip;

Tu te-ai pierdut din drumul lumii
 ca o săgeată fără țintă
 Și frumusețea ta făcută
 pare-a fi fost ca să mă mintă.

PSALMUL DE TAINĂ

Dar fiindcă n'ai putut răpune
destinul ce-ți pândi făptura
Și n'ai știut a-l scoate 'n cale
și-a-i prăvăli de moarte, ura;

Ridică-ți din pământ urechia,
în ora nopții, când te chem,
Ca să auzi, o! neuitată,
neiertătorul meu blestem.

1000 - 1000 = 0

1000 + 1000 = 2000

TRIUMFUL

Iși împlini voința cumplitul crunt efort.
 Neturburat de bine și rău, privești destinul
 Și nu te mustră gândul că tu ești asasiul
 Viteazului din munte, întins, învins și mort.
 Osânda fiindu-ți dată de-a crește îndoit,
 Făcuși din tine două puteri adânci de ură,
 Și luași în luptă partea mândrită, cu căldură,
 A celuia ce astăzi însemni c'a biruit.
 Năvala 'ntâi fu 'nceată, târzie, într'adins.
 Dar zi cu zi mai crude și mai necruțătoare,
 Oștirile cu coifuri, pe căi cotropitoare,
 Pământul de pedeapsă l-au rupt și l-au cuprins.
 Striviși în șapte zile ce-i zămislit în șapte.
 Nu mai adie vântul în parcuri, parfumat,
 De țîțele femeii, rămase fără lapte,
 Prunci orbi și muți, schelete și sluți ai spânzurat.
 Albinele la stupuri aduc din câmp otravă,
 Izvoarele 'năcite-s și strugurii scămoși.
 Ca să-ți ajungă ploaia, pune 'n văzduh zăbavă
 Și norii 'n chiagul serii, curg vineți și băloși.
 Nici o vioară nu mai pricepe ca să sune,
 Chiar stelele sfințite și pure la 'nceput,
 Au putrezit în bolta visărilor străbune
 Și zările, mâncate de mucegaiuri, put.
 A năzuit un clopot să sune liturghia

TRIUMFUL

Și bronzul lui, ca scrumul din turn s'a risipit.
Intr'un avânt vremelnic voi și ciocârliă
Cu aripile smulse să urce 'n răsărit.
Poate 'n genunchi mai cauți târzia îndreptare
Și ceri smerit hodină la cerul tău pustiu.
E de prisos. Genunchiul de stei lipit ți-l ții
Și biciul greu, de plumburi și noduri, pe spinare.
E de prisos. Izbânda, de veci s'a câștigat.
Curata voie bună și sfânta bucurie
Din lanțul de robie nu pot să mai învie
Și să atingă cerul bătut și 'njunghiat.
Voința nu se teme de-acum de-o înviere —
Și ca să nu mai cerce să fie fericit,
A luat în clește insul întreg și l-a stârpit,
Cu dreptul ce i-l dete sălbatica putere.

INTÂMPINARE

Dormi la fereastra visului meu, țară,
Al cărei lan a strălucit întâia oară
Cădelniților sufletului meu fierbinte,
Cu care ți-am ieșit arzând 'nainte,
Și am călcat potecile lui Dumnezeu
Cu luare-aminte.

Prin gândurile mele căile se țin
Mereu, pe unde spinii mi-am cules,
De unde corbii 'nvăluți de ploaie
Ridică
Pe aripă blestemul celui ce se 'ndoaie
Și face 'ntâiul pas, în zori, cu frică.

Băteți, feți albi, în inimă la mine,
De care sunt Duminicile pline
Și holdele și brazdele și satul.
Cântec și joc.
Prin lumea sufletului meu vă faceți loc
Și fiți-i zi cu zi aluatul
La frământatul suferințelor cu foc.

HERUVIC

Tot ceasul îmi aduce un dar și-o jertfă nouă,
De vreme ce lumina primește să-mi lumine.
Câmpia scoate 'n brazde bijuterii de rouă
Și pomii pun coroane și nimburi pentru mine.

In giulgii clătinate se leagănă cu lacul
Făptura pretutindeni de față și dosită,
A celui ce cu firul de umbră și cu acul
Scântei, îndesește pânza mereu pe sită.

Imi crește 'n suflet iarăș o strună de vioară
Dar cântecul în mine tânjind să se deștepte,
Sfios și șovăielnic ș'acum ca 'ntâia oară,
Răsună 'n depărtare, mai sus și mai afară
Ca 'ntr'o vecie albă cu stâlpi și turle drepte.

Și, seara, învelindu-și grădinile cu crep,
Sunt altoit cu visuri, ca un ocean cu stele.
Nu știu culesul lumii de unde să-l încep,
Din câte flori de aur mi-ajung pân' la zăbrele.

Imprejmuit cu noaptea, aștept ca o făclie,
Infășurată 'n iederi și 'n frunze de leandru
Și încă neaprinsă, la ora mea târzie,
In vârf să mi se lase o stea din policandru.

INCHINĂCIUNE

Viață de foc! ce faci în vatra noastră?
Te 'năbușe chibritul și te sting
Hârtiile aruncate în flacăra-ți albastră.
Zalele noastre nu se mai ating
Să-și oțărească solzii lor, de tine.
Platoșa noastră n'a mai oglindit
Văpaia negurilor toate, pline
Din răsărituri și din asfințit.
Când păstoream cu turmele pământul
Și ne mutam ușori, din loc în loc,
Și nu știam unde ne-a fi mormântul
Și viețuiam cu zarea la un loc
Și ne sculam cu soarele de-odată
Și ospătam pe-o margine de apă
Și ne urma vecia ca o roată
Și-aveam toiag și fluier drept sapă
Și plug; și, visul ne era pătul —
Atuncea ochii noștri zâmbitori
Nu căutau de subt învelitori
Petecul unui crepuscul.
Necunoscând hârtie și cerneală,
Cântecul nostru se 'nălța cântat
Iar nesfârșitul vieții nu era stricat
De un canon, un scris, o zugrăveală.
Unde porcezi? rosteam la despărțire

ÎNCHINĂCIUNE

Și arătam cu brațul în apus,
În miază-zi, prin aburul subțire
Ce-l risipea cădelnița de sus.
În miază-zi, în miază-noapte,
Pe patru drumurile largi ale făpturii
Veneau cu noi, de-asupra-ne, vulturii,
Și ugerii, alături, ai vitelor, cu lapte.
Necăutând în turlle și orașe
Unde se 'nseamnă timpul cu-o bătaie,
Soroacele stau scrise în stelele urmașe.
Și ne simțeam acasă, în cer, ca 'ntr'o odaie.

PORTRET

M'am zămislit ca 'n basme cu șapte frunți și
șapte

Grumazi și șapte țeste.

Cu-o frunte dau în soare, cu celelalte 'n noapte
Și fiecare este,
Și nu este.

Sunt înger și diavol și fiară și-alte-asemeni
Și mă frământ în sine-mi ca taurii 'n belciug,
Ce se lovesc în coarne cu scânteieri de cremeni,
Siliți să are stânca la jug.

Am ochi ce bat alene ca apa.
Am lacrimile milei și mângâierea moale.
Un fulger negru îmi sângeră pleoapa.
Ia seama: bruta de fier va să se scoale.

Vino, mâna mi-e caldă și pură,
Să te desmierd copilărește.
Du-mi-o la rană, du-mi-o la gură.
Spune, duhovnicește, șoptește.

Mi-a mușcat un dinte degetul mic.
Și-l otrăvi cu marea otravă.
Ți-aduci aminte? Te-am cocoloșit
Și te-am aruncat în lavă.

SFĂRȘITUL TOAMNEI

O! cine-ar zice că pe-aici
Au fost vre-odată flori,
Privighetori,
Și cărți citite cu-ochii mici,
In care latele panglici
Intorsu-s'au de-atâtea ori?

Și totuș, furăm doi mai ieri,
Strânși braț de braț, gângavi,
Ca doi bolnavi;
Și 'n legănarea celor seri
Subt plopii negri și severi,
Blânzi și supuși ca niște sclavi.

Să plec! de-acuma sunt străin
Pe unde fură tei,
Pleșuvi și ei!
Ceva ciudat, ca un destin
Mă 'mpinge să mă 'ntârzii prin
Căzuta frunză din alei.

Aici, unde-a murit trecutul,
Mă plimb ca 'ntr'un mormânt,
In care sunt
Legat s'ascult cum tace lutul,
Pe când în suflet toarce mutul
Regret, înfășurat în vânt.

P S A L M

Vecinul meu a strâns cu ne'ndurare
Grădini, livezi, cirezi, hambare.
Și stăpânirea lui se 'ntinde-acum
Până' la hotarele de fum.
Soarele-apune zilnic și răsare
Intr'ale sale patru buzunare.
Văzduhu-i face parte din avut
Cu-al zalelor de stele așternut.
Luând și lumina 'n țarcul lui de zestre
O potcovi și-o puse în căpestre.
Din cer ia fulgeri, din pământ grăsimi,
Adâncuri înmulțind cu înălțimi,
Și fostul meu vecin de țärm, se ține
Vecin de-o vreme, Doamne, și cu tine.

Urechia lui închisă pentru graiuri
Cu scamă s'a umplut, de mucegaiuri.
Gingia moale, înțarcată, sugă,
Ochiul pornește blând să se usuce,
In pântec spini, urzici și aguride
Dau știri de beteșugul ce-l ucide.
Creștetul gol poți să-l încerci
Puhav subt pipăit, ca pe ciuperci.
Și-i șubred ca o funie 'n nodată,
Cu căpătâiu 'n barca înecată.

Doamne, așa obicinuit ești, biet,
Să risipești făptura ta încet.
Prefaci în pulbere mărunță
Puterea dârză și voința cruntă.
Faci dintr'un împărat
Nici praf cât într'un presărat.
Cocoloșești o 'mpărăție mare
Ca o foiță de țigare.
Dintr'o stăpânire semeață
Ai făcut puțină ceață.
Zidind, schele 'nalte și rezezi ridici,
Incaleci pe lespezi cât munții melci mici.
Păretele-i veacul pătrat
Și treapta e veacul în lat
Și scara e toată vecia.
Și când le dărâmi, trimiți clipa
Să-și bată aripa
Dedesubt.
Musca mută-a timpului rupt.

120 a

VRACIUL

Am un bazar de zări și firmamente.
De cioburi noi de lună și planeți.
Aștri defuncți atârnă pe pereți,
Impărechiați cu zeci de instrumente.

Tablouri fără dată, cărți, portrete,
Pendule 'n care cucul s'a oprit,
Spade cu vârful ars și ruginit,
Icoane, pajuri, chivote, stilete . . .

Am chei pe toate ușile 'ncuiate,
Cântare, cumpeni și măsuri
De prețuit cenușile necercetate
Din sufletul imponderabilei naturi.

Am site fine de cernut polenul
Imprăștiat cu-albinele pe bolți.
Unelte, cu ascuțișuri și cu colți
Pentru găsit volumul, numărul și genul.

Corăbii ancorate 'n câte-o mare,
Orașe grămădite 'n crepuscul,
Câmpii închise și pământ destul,
Subt clopotele câtorva pahare,

Hlamide albe, mitre și coroane . . .
Pot unge Papi, uzurpatori și Regi.

Neamuri pierdute și vecii întregi
Stau condensate 'n rânduri de flacoane.

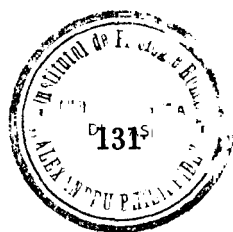
Un semn, și tâmpla cerului se-apeacă.
Un semn, și uraganul s'a trezit.
Un semn, și neamuri noi s'au zămislit!
Dar semnul mâna mea nu vrea să-l facă!

In farmacia mea a-tot-lecuitoare
Aleanuri am la chinurile-abia simțite,
Misterioase și nemaitămăduite,
Pe când prin jur se naște lumea șubredă și moare.

Pe șesul negru cu lumini de ceară
Pot frământa din tină și scuipat
Un nou Adam, gigantic și nerăzbunat.
Aștept, îngenunchiată, plebea să mi-l ceară.

Eu mă fălesc că nu vând ca atâția
Tezaurile mele: Nici nu știu
Dacă pe piață Dumnezeu cel viu
S'a ieftenit mai mult decât tărășea.

Mormânt închis la zgomotul de-afară,
Contemplu-a cârțițelor bucurie
Lingându-și puii cu idolatrie,
Băloși, subt steaua mea polară.

DENIE CU CLOPOTE

Taci. Nu te mișca.
Din întunericul meu s'a deșteptat
Și zboară 'n văzduhul înstelat
Acvila amintirii.

O! nu turbura răsăritul.
De unde vine acvila albastră
De a crescut atât?
Mică 'n cuib și fără aripi am lăsat-o.

Nu-s prin urmare 'nstrăinat
Pe totdeauna de trecutul meu.
Mai e nădejde, mai e mângâiere,
Mai colindă o umbră albă prin tăcere.

Norul ce mă răpise s'a spart!
Ploaie caldă! ploaie mănoasă!
Curgi, darnică pe ogorul meu,
Din care morțile sufletului
S'au deșteptat.

INTERIOR DE SCHIT

Sufletul tău e-un parc, de stâlpi, la rând,
Cu statui albe, sus, pe fiecare,
Incremenite 'n câte o mișcare
Ce-a obosit în piatră și s'a frânt.

Când pasul meu purcede prin grădină
Furiș, ascult în noaptea sunătoare,
Murmure cu silabe de lumină
Și vorbele de ceață și răcoare.

De subt cerdacuri, răzimat în coate,
Oprit sfios tăcerea să nu 'nvii,
Aștept să treacă statuile toate
In drumul lunii albe, cenușii.

Pentru 'ntunericul întins în tine
Am stele mici, pe care eu le pui
Să străjuiască 'n lănci diamantine
Basmul tiptil și trist din visul lui.

Câte-o statuie își aduce-aminte
De locul ei adevărat
Și se coboară strânsă în veștminte
Până la capul celui aplecat.

Intinde mâna, piatră, și tihnit
Mângâie-i-l cu palme de granit.

RUGĂ DE VECERNIE

In mine se deșteaptă o 'ntreagă omenire,
Sunt cei ce-au fost pe vremuri, sunt cei ce sunt acum.
Câte-o grădină veche, surpată 'n suvenire,
Și-aruncă dinainte-mi belșugul de parfum.

Și dela sfântul palid, sfârșit și blând pe cruce,
La biciul ce-l izbește și-l sângeră 'n obraz,
Pe nesimțite nu știu ce 'nvecinare duce
Și rând pe rând sunt unul și celălalt. Zăplaz

Intre atâtea inimi ce bat cu toate 'n mine,
Ca niște turlle pline de clopote, n'a fost,
Nu este, n'o să fie și 'n van va să suspine
Eroul meu din suflet de rîsul celui prost.

Și voia mea de bine, frumos și adevăr,
Ingăduie să-și ție și-acolo 'n gânduri jugul.
Simțindu-mi spinii frunții ieșind cu răni prin păr,
Sunt cel dintâi porunca s'o dau: Aprindeți rugul

Ca sfântul în cenușă subt ochii mei să piară,
Ca dreptul să-și strecoare 'n urechia mea scrâșnirea
Inmormântat în lemne și 'nvăluit în pară!
Și 'n mine bate 'n palme, mișcată, omenirea.

Ca un norod de pacinici și veseli asasini
Ce pregătesc dreptatea luminii viitoare

RUGĂ DE VECERNIE

Unii 'nvărtesc săcurea, ceilalți desfoaie crini,
Cu sufletele 'n beznă și degetele 'n soare.

Dar hotărând privirea, de sus, pe umbra lumii
Un suflet se strecoară în mine ca o rouă
Și-atunci visez cu gloata să bat poteca humii,
Purtând în vârful lăncii spre cer, o stea mai nouă.

De unde vin aceștia? De unde-acești eroi,
Călăi, iobași, apostoli, din noapte pân' la mine!
De unde-această piatră cu fețe de noroi
Și scăpărând cu fōcuri de-azur și de rubine?

Le sunt dator odihna ce pleopa nu-mi atinge?
Le datoresc lumina și faptul crud că sânt?
Cu mine omenirea, Părinte, se va stinge!
Dă-mi pacea și răbdarea s'o caut și s'o cânt.

BLESTEME

FRAGMENT

Prin undele holdei și câmpi de cucută,
Fugarii-au ajuns în pustie
La ceasul când luna 'n zăbrance, mută,
Intra ca un taur cu cornu 'n stihie,
Și gândul meu gândul acestora-I știe:

In împărăție de beznă și lut să se facă
Grădina bogată și-ograda săracă.
Cetatea să cadă 'n nămol,
Păzită de spini și de gol.
Usca-s'ar izvoarele toate și marea,
Și stinge-s'ar soarele ca lumînarea.
Topească-se zarea ca scrumul,
Funingini, cenușă, s'acopere drumul,
Să nu mai dea ploaie și vântul
Să zacă 'mbrâncit cu pământul.
Sobolii și viermii să treacă pribegi
Prin stârvuri de glorii întregi.
Să fete în purpură șoarecii sute.
Gângăanii și molii necunoscute
Să-și facă 'n tezaur cuibare,
Sătule de aur și mărgăritare.
Pe strunele dela viori și ghitare
Să 'ntinză păianjenii corzi necântătoare.

Intâi, însă, viața, bolind de durată.
Să nu înceteze de-odată
Și chinul să 'nceapă cu 'ncetul.
Să usture aerul greu, ca oțetul.
Să șchioapete ziua ca luntrea dogită,
Să 'ntârzie ora în timp să se 'nghită
Și, nemărginită, secunda
Să-și treacă prin suflet, gigantică, unda:
Pe sârma tăioasă-a veciei, în scame
Și rumeșătură să vi se destrame.
Gâtlejul fierbinte de sete,
Să cate scuipat să se 'mbete
Și limba umflată 'ntre buze
Să lingă lumina și ea să refuze
Și 'n vreme ce apa din șesuri se strânge,
Să soarbă 'n mocirla copitelor sânge.
Și strugurii viei storși cu mușcătură
Să lase în gură coptură.
Coboare-se cerul, furtuni de alice
In câmp să v'alunge cu stelele 'n bice.
Despice-se piatra în colți mici de cremeni,
Vârtej urmărindu-i pe semeni.
Odihnă cerându-i, pământul să 'nțepe
Ivindu-se șerpilii când somnul începe.

Pe tine, cadavru spoit cu unsoare,
Te blestem să te 'mpuți pe picioare.
Să-ți crească măduva, bogată și largă,
Umflată 'n sofale, mutată pe targă.
Să nu se cunoască de frunte piciorul,
Rotund ca dovleacul, gingaș ca urciorul.
Oriunde cu zgârçiri ghicești mădulare,
Să simți că te arde puțin fiecare.

Un ochi să se strângă și să se sugrume
 Clipind de-amăruntul, întors către lume.
 Celalt să-ți rămâie holbat și deschis
 Și rece 'mpietrit ca 'ntr'un vis.
 Când ura te 'neacă și-ți scânteie 'n oase
 Să vrei peste mie, să poți pân' la șase.
 Necazul tău mare să dea voce mică,
 Să urli, să n'auzi, să vezi că-ți-e frică.
 Iar ție, jivină gingaș gânditoare
 Să-ți fie șezutul cuprins de zăvoare.
 Ficatul un cui să-ți frământa.
 Urechia să țipe și nasul să-ți cânte.
 Să-ți crape măselele 'n gură
 Și dinții cu detunătură.
 Să-ți pută sărutul, oftatul să-ți pută,
 Mormânt cu mocirlă stătută.
 O unghie pe săptămână
 Să-ți coacă la câte o mână,
 Și 'n zilele de sărbătoare
 Un deget dela picioare.
 De pofte să-ți sece obrazul,
 De bube să nu-ți miști grumazul,
 Să-ți iasă cocoașă
 Și gălci și cucuie 'n cămașă.
 Buricul bubat din născare
 Să-ți sângere subt cingătoare.
 De glezne târiș să-ți atârne
 Ghiulele de capete carne,
 Rânjite, scrâșnite și nerăsbunate:
 Măceluri, osânde, păcate . . .

MIEZ DE NOAPTE

Eu sunt acela pe care l-am visat,
L-am căutat și am vrut să-l născocesc,
Ca prin gunoiul meu cel omenesc
Să treacă rază, ager și curat.

Acel ce-atinge neatinsⁿ noroiul
Și poate duce drum și peste cer
Și să rămâie fier de este fier,
Rugina 'n el să nu-și puie altoiul.

Să năzuiască 'n marmură schimbare,
Singurătăți de sus, de stalactit,
Fiind cu toate 'n veac nepotrivit
Și aripile fiindu-i vecinic călătoare.

Eu știu tăcea când visul a murit
Și 'n toată clipa 'nalț câte-o statuie
Tăcerii, pe un drum ce suie
Neisprăvit.

DUHOVNICEASCĂ

Ce noapte groasă, ce noapte grea!
 A bătut în fundul lumii cineva.
 E cineva, sau poate, mi se pare.
 Cine umblă fără lumină,
 Fără lună, fără lumânare
 Și s'a lovit de pomii din grădină?
 Cine calcă fără zgomot, fără pas,
 Ca un suflet de pripas?
 Cine-i acolo? Răspunde!
 De unde vii și ai intrat pe unde?
 Tu ești, mamă? Mi-e frică,
 Mamă bună, mamă mică!
 Ți s'a urît în pământ.
 Toți nu mai sânt.
 Toți au plecat, de când ai plecat.
 Toți s'au culcat, ca tine, toți au înpotat,
 Toți au murit de tot.
 Și Grivei s'a învârtit în bot
 Și a căzut. S'au stârpit cucuruzii,
 S'au uscat busuiocul și duzii,
 Au zburat din streășini colunii,
 S'au despărțit de casă rândunelele, lăstunii.
 Știubeele-s pustii,
 Plopii-s cărămizii.
 S'au povârnit păreții. A putrezit ograda . . .

Ei! cine străbătu livada
Și cine s'a oprit?
Ce vrei? Cine ești,
De vii mut și nevăzut ca 'n povești?
Aici nu mai stă nimeni
De douăzeci de ani . . .
Eu sunt risipit prin spini și bolovani . . .
Au murit și numărul din poartă
Și clopóțul și lacătul și cheia.

S'ar putea să fie Cine-știe-Cine . . .
Care n'a mai fost și care vine
Și se uită prin întuneric la mine
Și-mi vede cugetele toate.

Ei! cine-i acolo 'n haine 'ntunecate?
Cine scobește zidul cu carnea lui,
Cu degetul lui ca un cui,
De răspunde 'n rănilile mele?
Cine-i pribeag și ostenit la ușă?

Mi-e limba aspră ca de cenușă.
Nu mă mai pot duce.
Mi-e sete. Deschide, vecine.
Uite sânge, uite slavă.
Uite mană, uite otravă.
Am fugit de pe Cruce,
Ia-mă 'n brațe și ascunde-mă bine.

BUNA-VESTIRE

Dragă mamă, dragă mamă,
Pânza iar mi se destramă.
Sufletul și-acum mă doare,
Trupul iar, sub cingătoare,
Brațul mi se lenevește,
Fusul îmi scapă din dește,
Firul răsucit, din furcă,
Mi se 'nnoadă și se 'ncurcă,
Acul floarea vrea s'o 'nceapă
Și se 'ntoarce și mă 'nțeapă.
Dau ș'aleg și dau să cos
Și-mi iese lucrul pe dos.
Ochiul udă în neștire
Borangicul cel subțire.
Gândurile mi-s amare
Ca izvoarele de sare.
In tot ce vreau și gândesc
Aiurind mă pomenesc.
Mamă dragă, mamă dragă,
Par'că-mi crește 'n sân o fragă.
Am fost Vinerea la schit:
M'am rugat și m'am smerit.
Ce să cred și ce să fac,
Cu mine ca să mă 'mpac?
Mă simt pe la înoptat

Ca un zarzăr scuturat,
Incleștat în rădăcină
De-o zvâcnire de rășină.
Și-uneori sunt ca o cracă,
Singură care se-apeacă,
Singură ce se frământă,
Singură plânge și cântă,
Singură se încovoiaie
De un gând ascuns de ploaie,
Ca o pasăre în foi.
Dragă mamă, îmi năzare
Că în brâu pe la 'nserare
Inviem și suntem doi.

LINGOARE

Fata noastră e bolnavă.
Fata mea și-a dorului.
In vârful piciorului
A 'nțepat-o cu otravă
Spinul prins de crini și laur.
Fată, nu ți-m spus să pui
Ghetele cu bot de aur,
Șesu 'n turn să ți-l încui,
Să-ți farmeci cărările,
Să te joci cu Duhul Sfânt
Și numai cu zările
Să te reazimi de pământ?
Nu ți-m spus eu la călcâi,
Să pui floare de sulfină
Și, ca steaua să mângâi,
Ghimpii, spinii cu lumină?
Să fii floarea ce-și desparte
Frumusețea de țărână,
Și sleiește sus, departe,
Viața ei de-o săptămână?
Nu 'ți-am spus seara și 'n zori
Toate de câte trei ori?

Fata zace 'n pat bolnavă,
Gingașă și somnoroasă,

Ca pe-o tavă
De argint, o chiparoasă.

Căci nu fui dela 'nceput
Ca să te fi fost făcut,
Eu, cu degetele mele,
Din luceferi și inele!
Ți-aș fi pus ca să nu suferi,
Pleoape smulse dela nuferi
Ochi câte un bob de rouă,
Licurici în lună nouă.
Sânii, ca doi pui de mierlă.
I-aș fi pus în câte-o perlă,
Și de fiecă obraz
Un rubin ori un topaz.
M'aș fi dus să-l văd cum țese
Soarele prin frunze dese,
Cum izbește 'n piatră râul
Și s'ascult cum crește grâul,
Cum își pune largul vânt
Aripile pe pământ.
Și din tot acest știut
Ceas cu ceas te-aș fi cusut
Și drept suflet ți-aș fi pus
Sabie cu vârf în sus.

Dar de stai și te gândești,
Mai bine să fii cum ești;
Să te 'nțepi, să te strivești
Prin bucate pământești.

RUGĂ DE SEARĂ

Infinit! Infinit!
Adună-ți bolțile de-odată
In șuier prelungit,
Și 'n fruntea mea secată
Și 'n pieptu-mi aiurit
Te 'nfițe drept ca o săgeată.

Simbolic Infinit!
Te strânge 'n chip de fulg
Și 'n mine, lămurit
Te răspândește — să mă smulg,
Să cad ca un aerolit
Scăpat din circuit.

Demonic Infinit!
Descinde 'n mine cum descind
Tenebrele 'ntr'un schit,
In care sunete se 'ntind
Dintr'o cupolă spre zenit,
Stropită 'n creștet cu argint.

Cu tine dorul am
Să fiu răsplămădit și șters
In slava mea de miligram
De praf, suflat în univers.

RUGĂ DE SEARĂ

Și dă-mi virtutea unui bram,
Pământu 'n vrăji să ți-l destram.

Să-mi fie verbul, limbă
De flăcări vaste ce distrug,
Trecând ca șerpilii când se plimbă;
Cuvântul meu să fie plug
Ce fața solului o schimbă,
Lăsând în urma lui belșug.

O! dă-mi puterea să scufund
O lume vagă, lăncezândă.
Și să țâșnească-apoi din fund,
O alta limpede și blândă.

Și mă înghite 'ntreg, în haos,
Umil, senin și mulțumit
Că las în urma mea repaos,
Și-o foaie nouă de adaos
La cartea vecinului mit,
In care visul mi-e strivit
Ca un vlăstar de mărgărit.

APĂ TRECĂTOARE

Zămislită nu se știe pentru ce mâhnirii noastre,
Ai s'ajungi, fărâcă rece, curgătoare unde-albastre.
Imbrăcată cu arșița ce te-așteaptă 'n zori de Mai
Vei fi troacă și oglindă, boturilor de buhai.

Luciul tău, prin blestem tainic, înghețat în umbra
morii

Va tăia în dungă luna, și cresta din zbor cocorii.
Inșirând minunea firii cu grosimea-ți de mătase,
Fundul mărilor de ceruri îl vei înădi și coase;
Și numit Danubiu, Argeș, Nistru, Olt, Prut și Te-
leajen,

Ne vei legăna grădina 'n pânze albe de păianjen,
Căci călătorind vei pune șesurilor peste țară
Așternuturi vii de salbe, împrejurul ei brățară
Și 'n pământ, arat sălbatic și-apărat încins cu fierul
Brazde 'n lungu-i de luceferi, îngropând în maluri
cerul.

Prin salcâmi plecați și sălcii, mulțumindu-i că te-
atinge,

Sânul mamelor voinice îl vei mângâia și linge.
Gâștele cuprinde-le-vei pe subt aripi și vei duce.
Se va scoborî prin tine turla răzimată 'n cruce.
Plumbul tău cu fețe multe va sticli ca un vitrou
Care 'n fiecare petec scapără un soare nou,
Și când mintea mea croiește un tipar mai lesnicios,

Incepând întotdeauna lucrul cu temei, de jos,
Tu răstorni așezământul și o lingură de apă
Mă învață că se poate munca și de sus să 'nceapă.

Inviat din miezul nopții, petrecut cu mâini de umbră,
Tu ești, fir de pisc și haos, ca o rază care umblă.
Ce stihii străbați, streine, de gândirea mea mirată,
Ce comori nepipăite nici de visuri niciodată,
Mărturia mi-o aduce, într'un tremur ca de jar,
Licărul neprins de sculele niciunui argintar.
Inșă de trăsar în tine ochii-atâtor mari mistere;
De te-ai strecurat prin cuibul tainicelor giuvaere;
De-ascultași de ruga nopții, care-ți descântase ființa
Ca să-și mângâie cu tine sihăstria, suferința;
De-ți ieșiră 'n drum troiene de vecii și piatra moartă,
Care trebuie 'n strâmtoare biruită 'ncet și spartă,
Tu putuși întoarce hora 'mpotrivirilor și-a humii
Și ieșiși mărunț și sprinten și sfințit din legea lumii,
Făr' a pierde niciun fulger, nici o za de curcubeie,
Mișunând în vălvătaia insului tău de scânteie.

Giulgii de lumină albă calul nostru va să pască,
Și pe giulgii cortul nostru creasta va să-și hotărăscă.
Eu, ca să-mi aduc aminte de adânc și nesfârșit,
Intre două șesuri limpezi am oprit și-am poposit.

ZĂPADĂ

Fulg limpede și pur,
Te-aștept să te scobori,
Petală de pe flori
Sădite în azur.

Azurul se închiagă
Să facă iernii salbă.
Să-ți facă ființa albă
E-o trudă 'n bolta 'ntreagă.

Dar ajungând la noi,
Cu steaua și cu luna,
Tu treci în totdeauna
Și lași în lut noroi.

DE-A V'AȚI ASCUNS . . .

Dragii mei, o să mă joc odată
Cu voi, de-a ceva ciudat.
Nu știu când o să fie asta, tată,
Dar, hotărît, o să ne jucăm odată,
Odată, poate, după scăpătat.

E-un joc viclean de bătrâni,
Cu copii, ca voi, cu fetițe ca tine,
Joc de slugi și joc de stăpâni,
Joc de pasări, de flori, de câni,
Și fiecare îl joacă bine.

Ne vom iubi, negreșit, mereu,
Strânși bucuroși la masă,
Subt coviltirele lui Dumnezeu.
Intr'o zi, piciorul va rămâne greu,
Mâna stângace, ochiul sleit, limba scămoasă.

Jocul începe încet, ca un vânt.
Eu o să rîd și o să tac,
O să mă culc la pămînt.
O să stau fără cuvânt,
De pildă, lângă copac.

E jocul sfintelor Scripturi.
Așa s'a jucat și Domnul nostru Iisus Hristos

Și alții, prinși de friguri și de călduri,
Care din câteva sfinte tremurături
Au isprăvit jocul, frumos.

Voi, să nu vă mâhniți tare
Când mă vor lua și duce departe
Și-mi vor face un fel de înmormântare
In lutul afânat sau tare.
Așa e jocul, începe cu moarte.

Știind că și Lazăr a 'nviat
Voi să nu vă mâhniți, s'așteptați.
Ca și cum nu s'a întâmplat
Nimic prea nou și prea ciudat.
Acolo, voi gândi la jocul nostru, printre frați.

Tata s'a îngrijit de voi,
V'a lăsat vite, hambare,
Pășune, bordeie și oi
Pentru tot soiul de nevoi
Și pentru mâncare.

Toți vor învia, toți se vor întoarce
Intr'o zi, acasă, la copii,
La nevasta, care plânge și toarce,
La văcuțe, la mioarce,
Ca oamenii gospodari și vii.

Voi, creșteți, dragii mei, sănătoși,
Voinici, zglobii, cu voie bună,
Cum am apucat din moși strămoși.
Deocamdată, feții mei frumoși,
O să lipsească tata vre-o lună.

Apoi, o să fie o întârziere,
Și alta, și pe urmă alta.

Tata nu o să mai aibă putere
Să vie pe jos, în timpul cât se cere,
Din lumea cealaltă.

Și, voi ați crescut mari,
V'ați căpătuit
V'ați făcut cărturari,
Mama face ciorapi și pieptari,
Și tata nu a mai venit...

Puii mei, bobocii mei, copiii mei!
Așa este jocul.
Il joci în doi, în trei,
Il joci în câte câți vrei.
Arde-l-ar focul.

INCERTITUDINE

Imi atârnă la fereastră
Iarba cerului, albastră
Din care, pe mii de fire,
Curg luceferii 'n neștire.

Sufletul, ca un burete,
Prinde lacrimile 'ncete
Ale stelelor pe rând
Sticlind alb și tremurând.

Scama tristeților mele
Se 'ncurcă noaptea cu ele,
Genele lui Dumnezeu
Cad în călimărul meu.

Deschid cartea: cartea geme,
Caut vremea: nu e vreme.
Aș cânta: nu cânt și sânt
Par'c'aș fi și nu mai sânt.

Gândul meu al cui gând este?
In ce gând, în ce poveste,
Imi aduc aminte, poate,
Că făcui parte din toate?

INCERTITUDINE

Scriu aci, uituc, plecat,
Ascultând glasul ciudat
Al mlaștinii și livezii.
Și semnez:

Tudor Arghezi.

FLORI DE MUCIGAI

Domnului Al. Rosetti

Le-am scris cu unghia pe tencuială,
Pe un perete de firidă goală,
Pe întuneric, în singurătate,
Cu puterile neajutate
Nici de taurul, nici de leul, nici de vulturul
Care au lucrat împrejurul
Lui Luca, lui Marcu și lui Ioan.
Sunt stihuri fără an,
Stihuri de groapă,
De sete de apă
Și de foame de scrum,
Stihurile de-acum.
Când mi s'a tocit unghia îngerească
Am lăsat-o să crească
Și nu a mai crescut —
Sau nu o mai am cunoscut.

Era întuneric. Ploaia bătea departe, afară.
Și mă durea mâna ca o ghiară
Neputincioasă să se strângă.
Și m'am silit să scriu cu unghiile dela mâna
stângă.

PUI DE GĂI . . .

In ceața groasă
Carul se 'ntorcea acasă.
Intuneric beznă.
Nu se vedea până la gleznă.
Caii mergeau din obicei,
Unde, nu știau nici ei.
Hamurile nu mai știau ce mână:
Iepile sau muntele de țărână.
Nu se mai vedeau la nimic luminile.
Dar treaba era gata.
Omul și fata
Vânduseră toate găinile.

Doamne! parc'au dat cu oiștea în niște zid.
Iepile s'au împleticit.
Cinci oameni de cositor, cu un cuțit,
Măruntaiele și buzunarul omului le-au scotocit.
Și, nevăzută, fata s'a strecurat în pâcla stătătoare
Și a orbăcăit, târiș ca o lipitoare,
Pe dihania nopții, vreme lungă,
Până ce i-a fost sorocit, undeva să ajungă.

— Oameni buni! In strungăreața ușii
Mâna fetei se lovi de mâna mătușii.
Mătușa, cine-o fi fost, o băgă în odaie

Și fata povesti la vatră, într'un crâmpei de văpaie,
Că veneau dela târg, că le-au ieșit în drum hoții
Și că ea scăpase pe dindărătul roții.

— Fetico, stăi colea cu Dumnezeu, și
Lângă fata mea te-i hodini.

Avea și mătușa o fată .

Despieptănată

Și căteștrele femeile s'au suit în pat

Și s'au culcat:

Intâi, cele două fete,

Fata babei la părete.

Și baba desfăcu un cojoc

Și cuprinse fata noastră la mijloc.

Intr'un timp, baba

Intinse laba.

Fata ei sforăia. Bun!

Și părea că și fata străină doarme tun.

Intr'alt timp, se auzi un ciocănit.

Cinci oameni de plumb au venit

Și au șoptit

Că se întorc mofluzi la han.

Că omul ce-l beliseră pe drum n'avea la el un ban.

— Mai tacă-ți gura și uită-te 'ncoa:

E fata lui și banii sunt la ea,

Răspunse Baba, arătându-i patu:

Ai să te duci și tu, fetică, după tat-tu!

Și baba se linse pe buze,

Cu pofta de sânge a unei mâțe lehuze.

Ați înțeles cu toții

Că baba era gazda și ceilalți erau hoții.

Toți chitiră să bage fata 'n beci
Și să-i facă de ducă, așa, ca la berbeci,
Și să o puie pe jar.
Dar nu era bine să miroasă 'n toiul nopții a friptură
la grătar.

Mai bine, bucată cu bucată,
Să fie aruncată.

Dar la vorba lui Terchea-Berchea,
Fata trăsesese cu urechia.
Se strecură pe lângă fata mătușii,
Ce dormea ca dușii
De pe lume, și-i luă locul încet.

Atunci, pe 'ntuneric, berechet,
Brațele, mâinile, degetele, hoții, baba
Inăbușiră fata lor, o târîră 'n beci, de geaba,
Pe când fata noastră fugi, pe ceață,
Până se făcu dimineață.

Baba miorlăie acum după fată 'n închisoare.
Și hoațele dela femeii, o scuiță și o târnuie.
Tâlharii taie 'n ocnă sare
Și capul lor, cârciumarul, Cârnu e.

C I N A

In frig și noroi
Trec hoții 'n convoi, câte doi,
Cu lanțul tîrîș de picioare,
Muncindu-se par'că 'n mocirli de sudoare.
Fiertura e gata.
E seară. E ploaie.
O lingură grea, cât lopata,
Dă ciorba din două hârdaie.

Cățiva au ucis,
Cățiva ispășesc ori un furt, ori un vis.
Tot una-i ce faci:
Sau culci pe bogați sau scoli pe săraci.
Livizi ca strigoii și șui,
Strâmbați dela umeri, din șold și picior,
In blidul fierbinte, cu aburi gălbui,
Iși duc par'că sângele lor.

STRECHE

Nu ştiu ce-mi vine:
Aş mânca din fitecine
Şi mi-aş pune mintea şi cu tine,
Ca un porc.
Mă arde, mă frământ, mă întorc.

Mi s'a făcut.
Gem şi zbier ca un mut.
Mi-a lovit strechea
Şi coapsa şi gura şi urechia.

Imi caut leacul
Şi la Dumnezeu şi la Dracul,
De geaba.
Văzduhul mă ustură ca leuşteanul şi ceapa.

Am un piron în ţiţă
Şi-un vătrai în vintre mă aţîţă.

Vreau să beau sânge şi să rup
Ca un şarpe, ca un lup.

Când se vîră 'n uşă cheia
Par'că scrişneşte femeia
Pătrunsă, despletită
Şi neistovită.

Acum, la lună,
Stau părechile 'mpreună.
Doamne! mâna se pune,
Trupul se 'ncovoiaie, se lipește, se supune,
Oftatul șovăie, înecul vine,
Și se zguduie mădularele, pline
Ca niște struguri, cu chin,
Ciorchin în ciorchin
Și boabe pe boabe.
La ușă, drugii zac în scoabe.
Paznicul numără și spune.
Nu se face nicio minune.

Pătru Marin, flăcău
De pe subt Ceahlău,
Mai are
Zece ani de închisoare.

GALERE

Sgomotul de lanțuri multe
 A trecut prin curte,
 A ieșit lung pe porți
 Printre vii și morți,
 Tîrîș, grăpiș,
 Prin păinjiniș,
 Ca o fiară bolnavă de rugină.
 In potcovăria cu clăbuc de lumină
 Lăcătușii le-au bătut călare
 O verigă 'ntre picioare
 Și la glezna mîinii,
 Ca să poată hodini stăpânii,
 Cât, munciți pe caldarâm,
 Hoții trec dintr'un tărâm într'alt tărâm.

O șchiopătare de vulturi căzuți din stele
 Prin oțătitul întuneric tare;
 O răstignire fără cruci și fără schele.
 O Golgotă șeasă, fără altare.

Pasul strîns lângă pas
 Merge 'mpiedicat, ca un compas.
 Și palmele unite cu ciocanul, cătușa și pila,
 Par'că se roagă, cu de-a sila.

LA POPICE

O palmă grea i s'a lipit pe gură.
In creștet pumnul puse-o lovitură.
Bocancul îi ajunse până 'n mațe.
O clipă, văzu numai stele și ațe —
Și șovăi pe un călcâi.
A! vrei să birui și ai dat întâi!

Se 'nțepeni din umeri, din bărbie,
Spinarea piatră și-o făcu. Ce-o fi să fie!
Sumese mânăca și scoase
Două brațe cu pulpele groase,
Scrise cu slove și horbote albastre.
Dârdâia podina subt mesele noastre.
Ceasul se făcu înfricoșat.

Lungindu-se scurtul, cel lung s'a cocoșat
Și furnicau toți ochii, fierbinți.
Încă un pumn! Dar fu primit în dinți,
In ascuțișul colților câinești,
Și zdrelit ca de dălți, la dești.

Dacă 'ncepe ghiontul să te doară,
Lungule, ne faci de ocară.

O săritură înapoi:
Venea scurtul, vâlvoi,

Ca un arici, hotărît să înfrunte
Vijelia namilei din munte.

Scurtul l-a și mușcat
De musteață
Și a scuipat
Sângea din ea, cu mătreață.

— Puneți mâna mă! Veniți încoace!
— Lasă, bă! că bine-i face!
Scurtul îi sfâșiase buza celui lung.

Acu-i acu! Se mai ajung,
Se mai lovesc, se 'mpung:

Lungul se prăvale. Il izbi și 'n beregată
O margine de ghiată.

Se scoală 'mpleticit
Și pune mâna pe cuțit.

— La o parte, face-ți-le loc!

Dar lungul nu are noroc,
Căci scurtul, jerpelit și rămas în cămașe,
Il rupe de boașe.

Și toată pricina
Fusese Gherghina.

ION ION

In beciul cu morții, Ion e frumos,
Intins gol pe piatră, c'un fraged suris.
Trei nopți șobolanii l-au ros
Și gura-i băloasă-i ca de sacăs.

Când cioclu-l ridică 'n spinare,
Ion par'c'ar fi de pământ.
De-l pui poate sta în picioare.
Dar brațul e moale și frânt.

In ochii-i deschiși, o lumină,
A satului unde-i născut,
A câmpului unde iezii-a păscut,
A încremenit acolo străină.

Departe de vatră și prins de boieri,
Departe de jalea mămuchii,
Pe trupu-i cu pete și peri,
In cărduri sunt morți și păduchii.

SERENADĂ

De cu noaptea, câte toate:
Clopotul toacă și bate,
Broaștele, nu știi de unde,
Calcă 'n clapele afunde.
Se clătesc în beregată
Cu faianță sfărîmată
Și înghit la ceasu 'ntii
Cioburile ei scîrții.
Ciorile din pomi se mușcă,
Steaua cade, foc de pușcă,
Fierăstraie și rindele
Rod în ciurciuvele.
Pe la trei,
Vin păduchii mititei;
Pe la cinci,
Ploșnițele cu opinci.
Șobolanul te miroase
Pe la șase.
Gîlcile dacă ți-au copt,
Doctorul vine la opt.
Bezna rece, zidul rece.
Mai muriră paisprezece.

L A C H E

Țăpos ca un cui
Licăre ca sabia,
Forfota ca vrabia,
Să-și păstreze taina lui.

Dintr'un ban face doi,
Cum vrei, napoleoni și lei,
Descântând cu șoapte moi;
Și dintr'unul face și trei.

Are un ciocan mut:
Bate și nu se aude.
Nicovala lui e ca de lut
Și toate uneltele lui sunt crude.

Din metal face cocă, aluat,
Borșuri, scrum și rîntaș.
Le scade după ce le-a adunat,
Le face cogeamite caș,

Le împănează cu safire,
Scurge, tescuiește și frige —
Și scoate pentru chimire
Icre de aur, în linguri și pe cârlige.

Și, a mai zis și o rugăciune
Pe care-o știa numai el.

Ismenitura nu se potrivea cu drumul de țară.
 — « Vine noaptea! Ia-mă, nene, Fă-ți pomană ».
 Țăranul se cruci ș' zise: « Suie, Satană! ».

Cucoana și săteanul încruntat
 Cârmeau pe-un drum întortochiat.
 Ea întreabă: « Ai parale? »
 El răspunse: « Da! Ce-ți pasă dumitale?
 — « Păi, să mi-i dai » — și-i puse mâna 'n gât.
 Stafie, prost te-ai hotărât!
 Pe subt ipingea,
 Țăranul se cam pregătea.
 Cât ai clipi, cuțitul s'a și 'nfipt.
 Vezi, cocoșneață, că te-ai fript?

Și, căruța trase, măre Ilie,
 De-a dreptul la Primărie.
 Ce să vezi? Putoarea cu brățară
 Era muiere doar pe dinafară;
 Că pe subt poale
 Avea, ca omul, de toate și două pistoale.

FĂTĂLĂUL

Cu vreo câteva tuleie,
 Mă, tu semeni a femeie.
 La sprinceană
 Fetișcană,
 Subsuoară
 De fecioară.
 Ai picioare
 Domnișoare,
 Coapsa lată
 Adâncată,
 Ca 'n zuvelci;
 Urechile, ca doi melci;
 Doi zulufi cu doi cârcei;
 Două boabe de cercei
 Deslipite, de muiere.
 Și — al dracului! — a miere
 Și a tiparoase
 Hoitul tău miroase.
 Ți-este mâna
 Ca smântâna,
 Degetele ți-s —
 Par'că ți le-a scris —
 Gemene,
 Să semene;
 Degetele ca viermușii,

Pielea: pielea corcodușii.
Solz de sticlă 'n unghie.
Ochiul tău înjunghie,
Gura ta sub firișoare
Pafta-i cu mărgăritare.

Buzei tale apă dă
Și fântâna leapădă.
Fata de cum te-o vedea,
Ca din vânt rămâne grea,
Căci pleoapa de ți-o ridici
O ciupești cu trei furnici.

O fi fost mă-ta vioară,
Trestie sau căprioară
Și-o fi prins în pântec plod
De strigoi de voevod.
Că din oamenii de rând
Nu te-ai zămislit nici când.
Doar anapoda și spârc,
Cine știe din ce smârc,
Morfolit de o copită
De făptură negrăită
Cu coarne de ghiață,
Cu coama de ceață,
Cu ugeri de omăt —
Iese așa fel de făt.

Din atâta 'mpărechiere și împreunare,
Tu ai ieșit tâlhar de drumul mare.
— Na! ține o țigare.

CANDORI

E de lege creștină.
Se închină.
E smerit, bate metanii,
Dă acatiste, face sfeștanii,
Liturghii și sărindare.
Plânge la icoana mare.
Știe tipicul pe de rost,
Zilele de harți și post,
Aghiasmatarul,
Penticostarul.
Ia parte în ison,
La Kyrie eleison.
Ar fi putut să fie stareț
Nepismătăreț
Și arhimandrit
Neprihănit.
E numai credincios
Al Domnului Nostru Iisus Hristos.

Tâlcuie sfintele Scripturi
Cu șoapte și tremurături
Și-i nevinovat ca un trandafir
In odăjdii de serasir ...

VERSURI

Are patru spargeri, în dosare.
Nouă furturi de buzunare.
Și un păcat neiertat:
Un asasinat.

DIMINEAȚA

Aduceți cerneala:
Se face acum socoteala.

Azi noapte, cu luna și plopii,
Opt bolnavi au dat ortul popii.
De foamea și chinul răbdării
Lipită li-i burta de șira spinării
Și 'n fundu-i, distrat și ridicul,
Ochește sinistru buricul.

Cu toții-s în pieile goale,
Au bube cleioase pe șale,
Noroaie de sânge pe piept și picioare.
A morții atroce și grea impudoare,
Desvăluie cinic ce vor
In viață, organele lor.

In colț, un condei
Inseamnă cadavrul și-al unei femei.
Bălaie, subțire ea-și ține deschis
Pe lespede trupul, defunct paradis,
Pe când își arată gândul hîd
Paznicii vii, care rîd.

SICI, BEI

Sfârrr! Francul azvârlit de bobârnac în sus,
 Lucind, până la cruci s'a dus —
 Și îl așteaptă hoții, roată,
 Să cadă 'ntors pe partea lui jucată.

— Nu se prinde! — strigă cei cu bei —
 Te-am văzutără câteștrei
 Cum l-ai pornit! — Măi!
 Să-i saie ochii? — Să-i!

— Se prinde! — hotărîră cei cu sici —
 Dar, haide! înc'odată, dacă zici.
 Îns'acu pe cinci lei, nu pe băncuță . . .
 — Vrei, Piele-lungă? — Bine, Puță!

A doua oară, nu-ș cum mă-sa a căzut;
 Că ceata s'a făcut, s'a desfăcut,
 S'a învârtit, s'a rupt, s'a prins,
 De s'a 'nnodat din șase inși un singur ins.

Duță scui pă sânge. Irimie
 Zace, cu o găoază 'n cap și în tichie.
 Și căutând zadarnic să-l scoale
 Il jăluie ca pe psaltichie:
 — Vezi, dacă joci, mă! fără parale? . . .

CÂNTEC MUT

La patul vecinului meu
A venit azi noapte Dumnezeu,
Cu toiag, cu îngeri și sfinți.
Erau așa de fierbinți
Că se făcuse în spital
Cald ca subt un șal.

Ei au cântat din buciume și strune,
Câte o rugăciune,
Și au binecuvântat
Lângă doftorii și lângă pat.

Doi îngeri au adus o carte
Cu copcile sparte,
Doi o icoană,
Doi o cârjă, doi o coroană.
Diaconii 'n stihare
Veneau de sus, din depărtare,
Cădind pe călcăie
Cu fum de smirnă și de tămâie.

Lumânări de ceară
Se încrucișară.
Scara din Cereasca 'mpărăție
Scobora în infirmerie,

Cu trepte de cleștar
 Peste patul lui de tâlhar.
 Cei de față vorbeau pe dește
 Cu el, și bisericește.
 În tindă,
 Creșteau plopă de oglindă
 Și o lună cât o cobză de argint.
 L-am auzit șoptind.
 Și toată noaptea a vorbit cu ei
 Și cu icoana Dumneaei
 A de-a pururea Fecioarei,
 De Dumnezeu Născătoare.

— Lăsați-l: nu poate să v'asculte.
 Nu vedeți? Azi are vizite multe,
 Domnule grefier.
 Zăbrelile s'au îndopat cu faguri de cer
 Și atârnau candelă de stele
 Printre ele.
 Ferestrele închise
 S'au acoperit cu ripide și antimise
 Și odaia cu mucegai
 A mirosit toată noaptea a Rai.

L-am găsit
 Sgârcit.
 El stă acum în pat.
 Unde-i sufletul lui? Nu știu. A plecat.

MORȚII

Ies morții . . .

Subt bolta cu clopot a porții.

Sunt zece la număr

Și, umăr de umăr,

Se duc, câte doi, în coșciuge,

Fără mamă, fără popă, fără cruce;

Se duc împreună

Pe 'ngheț și pe lună.

Din condică zece s'au șters,

Vărsați în univers,

Cu brațele puse domol

Pe pântecul gol.

Flămânzi, ei nu știu de foame

Și, țepeni, uitat-au de ger.

Răni vinete, semne infame

Vor fi vindecate la cer.

Portarul în drum i-a oprit

Și-i numără 'n boltă cu bățul.

Mort pare și calu 'nlemnit

Și omul ce mânuie hățul.

Drum bun! către groapa comună.

Țărâna vă fie mai bună

VERSURI

Ca domnii ce v'au osândit,
Ca preoții ce nu v'au citit.

Și băgați
De seamă, să nu vă 'ncurcați.
Căci mâine seară, poate chiar diseară,
Pe la aprinsul stelelor de ceară,
Mai treceți odată
La judecată.

Ş A T R A

El a venit cu rîul lui de care
 Şi armăsari, din zarea mare.
 Şoimii pustiei însoţeau, de sus.
 Vânturile daruri i-au adus,
 Mugete, cântece,
 Cu cimpoaie 'n pânţece.
 A cobze multe stepa sunase.
 Ca nişte bivoliţe grase,
 Negri, norii urmăreau convoiul,
 Intinzându-şi pe stele noroiul.
 Ploaia bătea 'n coviltire cu bice,
 Cu pietre şi alice.
 Catapultra furtunii
 Bătea cetatea cerului şi-a lunii.
 Aşa era uneori,
 Zarea cu lanţuri, pământul cu vultori,
 Şi ţipete
 De scripete.

Şi un şuier ca de nuia,
 Tăia zbierăţul şi vuia.
 Tutunul se făcea
 In lulea
 Amar
 Şi scăpărai greu din amnar.

VERSURI

Copiii goi se strângeau în care
Cu maimuțele între picioare,
Și papagalii ascultau din adăpost
Cât era timpul de prost.
Cimpanzeul tremura în paie
Clăfătind o păstaie.

Regele Burtea
Mătură, stă, și iar mătură curtea.

CONVOIUL

Pustiile goale
I-au ținut cinci ani în poale.
Și s'au luat apoi, după ei,
Munții grei.
Cârduri, gloate, popoare
De piscuri, s'au mișcat din spinări, și 'n picioare,
Ca niște uriași de piatră,
Au ascultat câinii cum latră.
Cămilele și elefanții de granit
Alți cinci ani au venit
In neștire,
După coviltire,
După zlătari,
Ca niște namile molâi.
Iar la zintâi
De April sau de Mai
Au auzit cântec de țimbal și nai
Și s'au întors.

Pe cer scânteiau stele de mei și orz.

GENERAȚII

Impărăția-i strânsă în patruzeci de care,
Ca patruzeci de hambare.
Bunici și strănepoți
Fac școală printre roți.
Tîrîșul pe burtă,
Incălecarea scurtă,
Urcușul, alunecușul
Ca plușul,
Pașii 'nceți
Ca niște peceți,
Copita mută,
Urma păscută,
Lacătul rupt în gură
Ca o prescură . . .
Abecedarul
Incepe cu zarul.
Și toți,
Și caii — sunt hoți.

MUNCA

Orice supus al Regelui lor
E cu ceva sălaşului dator
Şi toate meşteşugurile-s bune
Agonisita zilei să adune.
Vracii vindecă de scrinteală
Şi babele de orice altă boală.
Bubele dulci şi deochiul
Se tămăduiesc cu ghiocul;
Abuba, gingia şi gălbinarea
Trec repede ca Țigarea.
Doi dumicați de jar
In apele unui pahar.
Cu tăciune
Se face şi de-aplecăciune.
Relele coapte
Pier într'o noapte
Răscăcărătura,
Umflătura, surpătura,
Deşelarea,
Noada, spinarea,
Ceafa, nasul,
Trec cu trasul.
O alifie
La sfrinție,
O băătură
La căldură.

La frig
 Țipirig.
 Ochiul cu puroi
 E spurcat cu usturoi,
 Când atârnă
 Dai cu scârnă.
 Răul crud
 Il bei cu ud.
 La rânză
 Oblojeală cu pânză.
 Frica
 Se bea cu apă de nimica.
 Meșteșugul
 Vine cu beteșugul.
 Cum ți-e răul,
 Cărmăzul, spânzul, scăpăul,
 Sânge de nouă frați, coconari,
 Migdale amari,
 Așa îți este și leacul:
 Ducă-s'ar de-a berbeleacul.

Te lovește pacostea:
 Ea-ți desface dragostea.
 Un birlic întors, de carte,
 Te ferește și de moarte.
 Și când vrei
 Sufletul să i-l iei
 Cuiva
 De undeva,
 Și să-l dai la Dracul,
 Intinzi tot zodiacul.

Asta te ține mult, vezi bine!
 Un smaragd și două rubine.

SFÂNTUL

Prin iarmaroc
Trec moaștele 'n roabă,
Ale lui Hialmar, duse de-o babă.
De douăzeci de ani întregi
E cel mai mare slut dintre betegi.
Tălpile-i sunt întoarse la gură,
Genunchii-s rupți din închietură;
Fluierile sucite și bătute
S'au împietrit pe tăcute.
Ca niște aripi, umerii-i s'au frânt
Și ochii lui caută a sfânt.
A rămas mic cât un pui
Chinuit în toate zgârciturile lui.
Fiindcă se născuse surd și mut
Trebuia ceva din el făcut.

Auzi-l, trece. Gâtlejurile sale
Tărăgănează geamătul agale.
In glasul lui de mut
Bombăne Cuvântul dintru început
Ce se purta chiorîș, pe ape.

O muscă-i sugă lacrima din pleoape.

R A D A

Cu o floare 'n dinți
Rada-i un măceș cu ghimpi fierbinți.
Joacă 'n tină
Cu soarele 'n păr, ca o albină.
Se-apleacă, se scoală, sare
Cu sălbile zornăitoare,
Ca niște zăbale spumate.
Se încovoiaie pe jumătate,
Oprește șoldu 'n loc, zvârle piciorul
Spre pâlcul, în cer, unde Săgetătorul
Aține noaptea drumul vulturilor de-argint.

Și-a desvelit sărind
Bujorul negru și fetia.
Parc'ă s'a deschis și s'a închis cutia
Unui giuvaer, de sânge.
Aș pune gura și aș strânge.

Statuia ei de chihlimbar,
Aș răstigni-o, ca un potcovar
Mânza, la pământ,
Nechezând.
Spune-i să nu mai facă

Sălcii, nuferi și ape când joacă,
Și stoluri și grădini și catapetesme.
Sunt bolnav de miresme.
Sunt bolnav de cântece, mamă.
Adu-mi-o, să joace culcată și să geamă!

NOSTALGII

Regele și oamenii lui cu chică și barbă
N'au mai văzut firicel de iarbă.
Cismele crețe 'n carâmbi
S'au dus pe bani strâmbi,
Bumbii de-argint au trecut prin lulele
Și ceata semeață e tunsă la piele.
Din majolica ochilor a rămas
O știrbitură, și din Rege - un fel de glas.
Și femeile, și bărbații și copiii
Au luat drumurile pușcăriei.
Și din sălaș a pornit într'o dimineată
Un urs cu belciug, o maimuță paiată,
Cu două tipsii și spadă de tinichea.
Un câine cu giubea,
Duși de-o băetană
Bălană . . .

CEASUL DE-APOI

In cer,
Bate ora de bronz și de fier.
Intr'o stea
Bătu ora de catifea.
Ora de păslă bate
In turla din cetate.
In ora de lână
Se-aude vremea bătrână
Și se sfâșie
Ora de hârtie.
Lângă domnescul epitaf
Bate glasul orei de praf.

Azi noapte, soră,
N'a mai bătut nicio oră.

CUVÂNT

Vrui cititorule, să-ți fac un dar,
 O carte pentru buzunar,
 O carte mică, o cărticică.
 Din slove am ales micile
 Și din înțelesuri furnicile.
 Am voit să umplu celule
 Cu suflete de molecule.
 Mi-a trebuit un violoncel:
 Am ales un brotăcel
 Pe-o foaie de trestie 'ngustă.
 O harpă: am ales o lăcustă.
 Cimpoiul trebuia să fie un scatiu.
 Și nu mai știu . . .

Farmece aș fi voit să fac
 Și printr'o ureche de ac
 Să strecor pe un fir de ață
 Micșorata, subțiată și nepipăita viață
 Până 'n mâna, cititorule, a dumitale.

Măcar câteva crâmpeie,
 Măcar o țandără de curcubee,
 Măcar nițică scamă de zare,
 Nițică nevinovăție, nițică depărtare.

Aș fi voit să culeg drojdii de rouă,
 Într'o cărticică nouă,

VERSURI

Parfumul umbrei și cenușa lui.
Nimicul nepipăit să-l caut vrui,
Acela care trăsare
Nici nu știi de unde și cum.

Am răscolit pulberi de fum . . .

ORA RECE

Treci peste tine, ca peste un drum închis
Și nu spune cine te-a trimis.
Treci prin pirul negru și bălăria groasă,
Ca un câine care se 'ntoarce acasă.

Să nu-ți pierzi lacrima. Păstrează.
O să fie nevoie. Drept înainte, inima trează!
Pitește-te. Cineva o să bată
La ușa, pe dinlăuntru încuiată.

Să nu răspunzi că ești bolnav de vreme.
Cântă. O să asculte, o să te cheme—
Ora e umedă și rece—
Și o să plece.

MĂ UIT

Mă uit în cer, mă uit în pământ.
M'am întrebat cine sânt.
Gânduri se duc, vin,
Din vânt, din senin,
Ca niște păsări rotunde.
Incotro? De unde?

Glasuri mă strigă cu nume străine.
M'ați chemat pe mine?
Sunt eu cel căutat?
Mi se pare că vântul s'a înșleat.

Câte puțin sunt dator
Fără să-mi fi dat nimic, tuturor—
Și lemnului uscat, și bălții stătute,
Și florilor, și pietrelor, și vitelor bătute,
Și oamenilor din răstignire.
Cu ce să plătesc, nefire și fire?

Sângele meu nu-i al meu,
Mi-e teamă să zic « mie » și să zic « eu ».
Cu ce fel de drept
Mi-aș umfla bârnelor din piept
Și mi-aș întinde pe zare
Toată spinarea?

Ce martor aş întreba
Ca să-mi răspundă întrucâtva
Măcar dacă sânt?

Mă tot uit în cer, mă tot uit în pământ,
In baltă și stuh
Și adânc în văzduh.

DE PAȘTI

La toate lucarnele și balcoanele
Au scos din cer îngerii icoanele
Și-au aprins pe scări
Candele și lumânări.

Orașele de sus, în sărbătoare,
Au întins velințe și covoare
Și ard în potire
Mireasmă subțire.

Și din toate ferestrele odată,
Mii și sute de mii,
Heruvimii fac cu mâna bucălată
La somnoroșii noștri copii.

CÂNTEC DIN FRUNZĂ

O să-ți spui un basm cu copacii goi
Care țipă noaptea în vale la noi.
Cuiburi de cioci,
Veverițe flămânde, melci betegi în găoci.
Valea se vaetă toată
Și tu n'o auzi niciodată.

O să-ți spui . . . Mă frământ pe moșie.
Cât mi-e de dragă nimeni n'o să știe.
Aș vrea să fiu mai mic, să fiu vrabia ei bucurată.
Ii sunt ca un copil și-i sunt ca un tată,
Și-i sunt ca un rob și ca un stăpân, de rob ce-i sânt.
Tu nu vezi crâmpeliul ăsta de cer și pământ.

O să-ți spui multe povești. Ai s'alegi.
Dar pe niciuna nu ai s'o deslegi.

PLOAIE

N'am auzit-o, parcă, demult . . .

O ascult.

Nădușala nopții curge pe geamuri.

Plouă 'n golurile din ramuri.

Aș voi să gădesc o asemănare

Și caut în zgomote și murmure

În viori, în naiuri și ghitare

Ecoul nedeslușit și turbure.

Noaptea s'a 'ntunecat cu alte nopți în fund,

Și din noapte 'n noapte, nopțile urzite

Cern ploaia cu nisipul mărunț

Ca niște site.

Gândul, ajuns în flacăra lui de ploaie târzie

Se face palid și descrește ca o făclie.

Fereastra e cernită de un fag

De care atârnă noaptea neagră toată, ca un steag.

Nu-i șuierul săbiilor ce se ascut

Și-al spadei ciocnite de scut.

Nu e bătaia inimii. Nu-i

Turnul și ornicul lui

În care timpul colinse.

E parcă sufletul tuturor oștilor învinse.

MAICA SCINTILA

Mâna Maicii Scintila dela uşe
Ii e moale ca o mânuşe.
Ochii lungi ai Cuvioşiei Sale,
Ca nişte migdale,
Cu pleoapele apropiate
Dorm pe jumătate.
Sângele candelii obrazului e de undelemn.
O Madonă de majolică. Un crucifix de lemn.
Un surâs de înger întristat
A trecut, i-a sburat
Ca o columbă, pe dinainte.
Pasul, nesimţit în veştminte,
Vrea tot mai încet să o ducă,
Imaterial şi lin, de nălucă.

Florile şi fluturii au rămas într'un vis
De stingere în aghiasmele din Paradis.
Nimic nu mai luceşte şi cântă.
De dincolo de zarea sfântă
Se-aude-abia corul cetelor sfinte
Cu peruci de aur şi cu încălţăminte
Uşoară, de catifea stelară.

Maica Scintila înghiaţă
La uşa şcolii de o viaţă,
Descuie şi încuie, deschide şi închide

VERSURI

Cu chei palide și livide.
Cunoaște toate domnișoarele mititele
Care poartă pe Hristos între mărgele,
Și pe cele care s'au măritat,
Cu diplomă și certificat.
Maica mai descuie ușa din coridor
Fetelor fetițelor.

Maică tristă, maică suavă
Ești bolnavă
De seninătate și slavă.

MIERE ȘI CEARĂ

Fetele, albinele,
Au furat sulfinele,
Țărâna de soare
De pe flori ușoare,
Pulberea de lună,
De pe mătrăgună,
Scrumul de șofran,
Nea de măghiran,
De pe isma creață
Broboane și ceață,
Lână de tîmâie
Și smirună, molâie —
Soiuri de lumină
Făcută făină.

Li se-aștern ca pânzele
Toate dupăprânzele
Și la toate ceasurile
Trâmbele, atlazurile.

Cred că v'a 'ncăpea
Intr'un stup și-o stea,
Care a venit
Și s'a rătăcit
Dintr'un roi de sus.
Și care diseară
E miere și ceară.

...
 ...
 ...

FABULĂ

O să-ți povestesc din cer,
 Zise umbrela din cuier.
 Eu aş vrea ceva să spun
 Din azur, zise băşica de săpun.
 Am şi eu un cuvânt
 Zise răzătoarea de ciobote, despre pământ.
 Despre lumină n'am isprăvit,
 Zise dintr'o cutie un chibrit.
 Când o să vorbesc şi eu
 Zise tigrlul de cârpă, tremură cerul cu Dumnezeu.

Nu mă siliți, încă nu m'am vărsat,
 Zise paharul de apă, gol şi crăpat.
 Glasul mi-l voi ridica
 Profetic, zise trâmbiţa de tinichea.
 Sunt cu zăvor şi cu chee
 Zise nasturele care se deschee.
 Vârful meu fulgeră şi străpunge
 Zise lancea de carton, unde ajunge.

Toate aceste obiecte minunate
 Uitaseră că sunt imitate.

H A R

Imbrăcați în straie de iască
Sunt gata cartofii să nască.
S'au pregătit o iarnă, de soroc,
Cu cârțițele la un loc,
Cu întunericul, cu coropijnița și rîmele,
Și din toate fărîmele
Au rămas grei ca mîțele,
Umflându-li-se țîțele.
Auzi?
Cartofii sunt lehuzi.
Ascultă, harul a trecut prin ei
Virginal, candid și holtei,
Dumnezeiește.
Cel-de-Sus și din veac binevoiește
Să-și scoboare sfintele scule
Până la tubercule
Și pentru negul cartofilor cald
Face descântece ca pentru smarald.
Intr'o noapte
Li s'au umplut straiele cu lapte
Ca să-și hrănească un pui
In fiecare vârf de cucui.

VACA LUI DUMNEZEU

De prin vârful pomilor
A venit o boabă 'n zbor
De cafea,
Năclăită în perdea.
Dumnezeu când i-a făcut
Ființa din scuipat și lut,
Cu o pensulă de zdreanță
A vopsit-o cu faianță
Și i-a pus ca din greșeală
Două coji cu căptușeală
In spinare,
Ca să zboare,
Și aproape în zadar
Patru puncte ca de zar.
Se gândea atunci că nu-i
Greu, să fie vaca lui.

Ca un nod de broderie
Neagră și cărămizie
Care mișcă și se zbate,
S'a 'nnecat pe jumătate
In nemărginire-albastră
Din fereastră.

Și fiindcă răsar în ață
Stelele de dimineață,
Crede că din zare-adâncă
Luna vine și-o mănâncă.

Și se-așează liniștită
Ca să fie înghițită.

DOMNIȚA

Prințesei mici îi pare bine
Că stăpânește țara de albine.
Cetățile dintre răchitele-argintii
Noroadе au cu sutele de mii
Și mâna ei cât o floare
Cârmuiește dulce zeci de popoare.

Ca să le placă
In in se îmbracă
Și se stropește cu fum
De parfum,
Impresurată de un văzduh de boare
De livănțică și răcoare.

Prințesa mică-i bucuroasă.
Prisaca sună ca murmurul de coasă.
Fagurii sunt grei
In buricele moi ale degetelor ei.
In urzeala miilor de găuri de celule
Așteaptă 'ncovoiate larvele minuscule
Să se trezească și să-i zboare
Pe umere, pe gulere, pe cingătoare.

A venit o solie
De o mie

DOMNIȚA

Să-i cânte la ureche
Ruga bălții veche.
Pâinea ei cu povidlă și unt
O înconjură zborul trântorului mărunt.
Pe cafeaua cu lapte
Au tăbărit șaptezecișisapte
Și roiurile avide
Se îmbulzesc la felia de cozonac cu stafide.

ZĂBAVĂ

Săgetătoarea căutătură
Se mai zărește pe firimitură
Subt canapea și clavecin,
Al vulturului de caolin.

Pasărea aspră de tărie,
S'a sfărâmat ca o farfurie.
Păcat că din cioburi și spărturi
Nu se pot lipi la loc vulturi.

Plângi după bijuteria spartă
Ori fă cum vrei, blestemă sau iartă.
Dar dând clavecinul și canapeaua 'n lături,
Vine noaptea! grăbește-te să mături.

*caut izvorul cu undele noi
si sorb din borș de noroi
mocirlă și zmârc*

CÂNTEC DIN FLUIER

Inima mi-e drumul cu ploile,
Mi-e drumul cu praful și oile,
Drumul sterp dintre copaci,
Mi-e via strâmbă cu haraci,
Mi-e satul cu câinii, mi-e bătătura,
Cenușa din brazde și arătura.
Mi-e cireada care paște pământ,
Mi-e cârdul de ciori din vânt,
Mi-e bivolul sculat din noroi
Cu capul greoi
Și care se uită în golul mare.

In toate inima bate și tresare,
In pruncul tăvălit de lingoare,
In slăbănoagele lui mădulare
In stolul de muște
Tăbărîte să-l muște.
N'am iaz curat
De adăpat.
Vitele mele 'n pășuni
Rumegă tăciuni și rugăciuni.
Caut izvorul cu undele noi
Și sorb din borș de noroi;
Mocirlă și zmârc.

VERSURI

Mi-e inima și 'n cocostârc
Și în săgeata-i vânăță din cer,
In fierăstrul de fier
Al măcăcinilor de pe mormintele pustiei,
In șoarecii de câmp ai stihiei,
In viespe și în tăun.
Cântecul nu e bun,
Cuvântul e oftat,
Brațul trăgănat,
Moleșită aripa.
Mă bate vremea, mă bate ziua, mă bate clipa.

H A I D E

Dacă ochilor tăi le-ar plăcea
Nevăzutul și neștiutul, ai putea
Veni la mine parcă
Și te-ai lăsa primejdiei din barcă.

Și nu te-ai mai gândi la nimic
Nici la petecul tău de viață mic.
Nămolurile tainelor toate
Zac în mine răsturnate.
Luntrea tîrîtă de ele
Se lovește de nuferi și stele.

Intr'o limbă barbară
Ți-aș spune povești dintr'o țară.
Vorbele, ca o țărână
Din șesurile ei ți le-aș presăra pe mână
Și 'n lacrimi se vor trezi
Apele țării dinspre miază-zi.

Ascultă: râurile-i trec prin mine.
Le auzi tu destul de bine?
Ascultă: grăiește cucuruzul.
Pricepi creșterea lui cu auzul.

Uite 'n livadă stupii,
Uite 'n vifore lupii,

VERSURI

Uite cerbii,

Uite firul ierbii.

Vezi

Herghelii, stoluri, turme, cirezi?

Toate ale mele sunt și de mine țin,

Tot ce nu-i al meu și e strein.

Din perinile munților la rful lat

Dumnezeu și-a așternut pat

Și s'a culcat.

ORA TÂRZIE

Stăi, călăreț!
Intoarce-ți calul semeț.
Fă un ocol și lasă —
Vecia e mare, deasă.

Ai pierdut-o. Ce-ai făcut?
Tu n'ai ospătat, calul n'a păscut.
Ai căutat steaua polară.
Te-a așteptat aci pân' aseară.

Bine! Dați fuga. Iute!
Mai aveți câteva minute.
Ați intrat
In lumea numărului pătrat.

Vă e foame, vă e sete,
N'aveți potcoave nici ghete.
Dar pâinea s'a mâncat, apa s'a băut . . .
Ați întârziat un minut.

De când ați plecat
Nu s'a mai secerat,
Cuptoarele s'au stins. Vetrele
Au înghețat ca pietrele.

VERSURI

Apele, oamenii, vitele,
Pâinile, străchinile, cuțitele,
Cu toate lucrurile de aramă și fier
S'au înălțat într'o noapte la cer.

TRANSFIGURARE

Cu toate că i-am spus că nu vreau,
Mi-a dat noaptea 'n somn să beau
Intuneric, și am băut urna întreagă.
Ce-o fi să fie, o să se aleagă.

Puteam să știu că 'n zeama ei suavă
Albastră alburie, era otravă?
M'am îmbătat? Am murit?
Lăsați-mă să dorm . . . M'am copilărit.

Cine mai bate, nu sunt acasă,
Cine întreabă, lasă . . .
Cui mai pot să-i ies în drum.
Cu sufletul meu de acum? . . .

LOGODNĂ

Vrei tu să fii pământul meu
Cu semănături, cu vii, cu eleșteu,
Cu pădure, cu izvoare, cu jivini?

Vacile ne vor aduce ugeri plini
Și vor muși la poarta noastră
De salcâmi cu floare albastră.

Nevăstuicile se vor juca în ogradă
Cu purceii și cu rațele grămadă.
Pui de borangic

Vor socoti mieul cu bobul mic
Și vor fugări țînțarii.

În fața prispei vor tremura arțarii
Pestriți și va cânta cocoșul.

Vom aduce florile cu coșul.
Din nuiiele de răchită
Vom face împreună zestre împletită.

Și din lâna oilor
Culcușuri pisoilor.

Vrei tu să fii grădina mea,
De iarbă mare și de catifea?

MIRELE

Pășunea mea tu să fii
Cu pădăii.
Eu să fiu boul tău alb și nevinovat
Care te-aș fi păscut și te-aș fi rumeșat,
Pe înserate,
Pe copitele îngenunchiate.
In jugul brațelor tale
Aș urca greu cerurile goale
Și munții lunii până 'n pisc.

Am rămâne în lună, pe disc,
Să arăm văile de tibișir,
Să semănăm lămâiță și calomfir.

Culcă-mi-te trândavă pe coarne,
Fă-te jugul meu de carne,
Stăpânea mea, frumoasă ca aurul,
De care tremură taurul.

INGENUNCHIARE

Tu miroși ca marmura și apa din fântână.
Ai scos din uitare o mână,
Te-ai deșteptat cu genele dese
Peste minunile puțin înțelese.

Vino să te ascund în trestii și papuri
Pân' or sosi hainele din cufere și dulapuri,
Pantofii înalți
Cu care-ai să te 'ncalți,
Ciorapii de sticlă de mătăasă,
Horbota moale, cămeșile fumurii de acasă.
Mâinile mele vor să te 'mbrace
In aromate, calde promoroace.

Cu cireșe la cercei
Să mergem la purcei,
Să dăm vitelor tărițele
Mulgându-le țâțele
In ciubere.
Dă-mi mâna ta fără putere
Cu finul de-a valma.

Taurul vrea să-ți lingă palma.

MIREASA

Ochii tăi s'au pus pe slove și cuvinte
Ca niște albine albastre, însetate de mirodieniile
sfinte,
Și sugând mierea cărții s'au îmbătat cu ea.

Halucinata științei, vino în grădina mea,
Unde busuiocul a crescut ca brazii și măceșii
Zgârie sâmburii sâmului prin inul cămeșii.

Pământul umblă după tine să te soarbă
Cu vârfuri boante de iarbă oarbă.
Din sângele tău băut și din sudoare
Pot să iasă alte poame și feluri noi de floare.

Vino. Dinainte îți voi desface pelinul și romanita
Pe care le coace arșița.
Cu brațele și pieptul voi despica poiana
Și buruiana.

Voi ridica vițele fragede cu ghimpi de mărăcine
Ca niște omizi lungi, lipite de tine,
Te voi strecura ca dintr'o plasă,
Dând foile și umbra de-o parte.
Mireasă!
După ce te voi fi trecut și apărat

GHICITOAREA

Ghici ghicitoarea mea.
S'a pogorît un păianjen dintr'o stea,
Din Carul mic, din Carul mare,
Pe un fir de cânepă lucitoare.

Și nu era păiajen, era păinjeniță.
Avea, ca tine, o guriță
(Mânca-o-ar mama)
Și părul ca arama.
Ochii ca niște dude
Brumate, negre, ude.

Și a scos niște picioare lungi
Din două pungi
Fluturești, de mătase,
Nu prea subțiri, nici prea groase,
Cu călcâie
Mirositoare a lămâie.

La șale
Avea două portocale
Și la sân (ascunde-le)
Ouăle, rotundele.

Și, să-mi mai aduc aminte
Unde să fi văzut și-un bob de linte . . .

GHICITOARE

Nu știu, am uitat,
Cu toate că l-am pupat.

Ghici . . .

Am împletit ibrișim cu arnici
Și i-am tivit sprincene și gene
Ca să îngreueze pleoapele alene.

Ghici (mânca-o-ar tata)

Cine era fata?

TIMPURI

Uite-ți trecutul în palmă . . . Te gândești . . .
 Atâtea povești —
 Când le-ai citit,
 Fără 'nceput, fără sfârșit
 Și cu sfârșitul la început?
 Seamănă măcar a trecut
 Crâmpeiele acestea
 Ce par să urzească povestea,
 Icoanele șterse, în care umblă
 O umbră de umbră?

Ape fără oglindire,
 Sfoara râurilor subțire
 Care 'ntr'o dâră se zbate
 Pe păturile otrăvite ale ălbiei uscate?
 Nisip, cenușe și lut
 Sunt un trecut?

Un talaz se frământă,
 Zguduie marea frântă
 Rupe unda și viscolul de alge
 Și nu se sparge!

Se îndulcește, alunecă, se strecoară, adoarme,
 Fără năvală, fără să se sfarme.

Hultanul a cerut boabe de sânge.
Leagă-i rana, nu i-o strânge,
Și pliscului, când i se deschide,
Dă-i boabe de stafide.

FĂCLII

Făclii și candelile la rând,
Stinse, aprinse, fumegând.
Catapetesme, bolți, iconostase,
Acoperite cu praf de mătase.
Cartea veche singură se răsfoiește
Invățată de boantele ~~dește,~~
Cu măciulii grele și groase,
Ale schivnicilor, la liturghii și parastase.

De marginea foilor de jos,
~~Treburicele~~ închinăciunii s'au ros.
Și au lăsat pe foi
Foițe de piele, mai vechi și mai noi.
Amestecată cu cafeniile rămășițe de moaște
Slova, de multe ori sfințită, greu se cunoaște.

Noaptea, cotrobăiește la strană și în altar
Un strigoi de ieromonah cărturar
Cu fața și barba săracă
In dulamă de aburi și, iacă,
Sunt închiși toți în anii tăi, în trecut.
I-ai trăit? Ți s'a părut?

BĂRĂGANUL

Ții firea ta dela pământ.
Dai tuturoră cu jurământ
Un petic de brazdă și-o groapă.
După ce le-ai dat pâine și apă
Li le iei înapoi
Și-ți hrănești buruiiana țăpoasă și pepenii goi
Indoit,
Cu mazăgă trăită și suflet dospit.

In sufletul tău sufletele lor,
Ale tuturor,
Se aștern ca rufăria moale
In sertarele goale
Teanc. Năframe, tulpane, barișe
Cu croiala piezișe.

Dintr'o viață a rămas curată
O batistă pătrată.
Dacă s'a topi și batista, or să rămâie
In dulap încuiate, miezuri de lămâie,
De pelin, de calomfir, de clematite,
Plămădite.

Când nu mai are timpul nici trup, nici os,
Vântule, îmi cunosc neamurile și strămoșii după
miros.

O ZI

Ziua de ieri s'a ținut după mine, crezând,
Ca un câine flămând,
Că e legată cu ceva, cu vre-o curea,
Cu vre-o frânghie, de viața mea —
Și la o răspântie cu statui
S'a întors, văzând că nu-i.

S'a pierdut neputincioasă și pribeagă
După ce vremea întreagă
M'a urmat, pas cu pas, până azi
La amiazi.

Cine și-a pierdut o zi cât o viață
Să o caute repede. Se înnoptează. Se lasă ceață.

PRIVIGHERE

Nu închide ochii, nu adormi.
Ceasul e pe-aproape, pe-aci.
Trebuie să treacă.
Poate cam pe la toacă,
Poate cam între vecernii și utrenii,
Cam după amurgul cu mirodenii,
Pe la greieriș,
Când își ivește din papuri, furiș,
Luna creasta.
Cam pe vremea asta.

Ia seama bine.
Ceasul o singură dată vine.
Bagă de seamă.
Nu tăcea dacă auzi că te cheamă.
Spune-i ceasului: « Ți-am auzit aripa de scrum,
Caută-ți de drum ».

Vezi ușile să-ți fie încuiate,
Ferestrele ferecate
Și poarta dela ogradă.
Că or să vie grămadă
Și sfintele femei,
Care se vor înălța din călcâie căteștrei,
Cu făclii de ceară

VERSURI

Până la geamuri, ca să ceară
Trupul tău adormit.

Strigă: « Nu-i adevărat! Nu sunt răstignit!
Dovadă pălmile și tălpile mele ».

Și pune câinii pe ele.

SFÂNTULE

De câte vremuri ți-l tot ții închis
Nu știi ce ai, viață, vis,
Bine, rău,
In strânsul pumnului tău?

Ții în mână fum, cenușe, foc?
Ți-am descântat-o ca pe un ghioc,
Sfântule,
Pământule.

Nici cântecul, nici ruga n'au descremenit
Zaua de granit.
N'au deslipit deșteale...
Nici dălțile, nici cleștele.

Tu ești, oare, Sfinxul din poveste
Care știe ce este și ce nu este,
Dincolo de literă și pravilă,
Negură, namilă?

Umblă omul, vântul și fiarele
Să te râcăie cu ghiarele
VII.
Nici nu simți, nici nu știi.

DE DINCOLO

Și-a răzimat scara
Drept, cu coarnele afară,
Și s'a suit abea
Până la o stea,
Să-și facă loc de căpătâi.

Și ajunse 'n ceruri cel dintâi.

Scuturarea frunzelor nu l-a îngropat,
Vântul nu l-a înecat,
Inghețul nu l-a 'mpietrit,
Intunericul nu l-a înnegrit.

În turlele rămase jos
Clopotele spânzurau de prisos
Cu funiile de pulbere, scufundate
Ca niște feștile arse pe jumătate,
În drojdiile nopții uleioase.

Steaua tocmai scăpărase.

Slova se isprăvise
În mucegaiul poruncilor scrise.
Timpul otrăvit, răzimat de morminte,

Nu-și mai aducea aminte.
Se târau pe pământ sufletele, cenușile.
La biserici, la case, la toate ușile
Se chinuia să moară, de șapte
Noți, un copil călcat de noapte.

INVIERE

De când mi-ai pus capul pe genunchi, mi-e bine.
Nu știam că mă voi vindeca de mine cu tine.
Vorbele, gândurile, împletirile, crezusem că-mi
ajung.
Nu știam. Au svâcnit umerii, au crescut brațele:
fusesem ciung.
Mi-am simțit coapsele, gleznela, spinarea, tari ca
un luptător.
M'am vindecat și m'am născut, sărutându-ți talpa
unui picior.
Fusesem slăbănog, fusesem orb, rătăcit
Intre uragane, miazănoapte și răsărit.

Mâna îți atârnă 'n nisip și pietriș,
Linsă de valul curmeziș
Care vine 'mblânzit să-ți pupe unghiile, inelele și-o
brățară
Și îți aduce daruri dintr'altă țară,
Zale rupte, firimituri de coifuri și de scuturi,
O poală de odăjdii argintii și fluturi.

Pentru leacurile din măceșii sânului tău
Am înfruntat mânia lui Dumnezeu.

ÎNVIERE

Vezi? Corabia din zare plutește lin, plecată pe sfert,
Plumbuită ca într'un nămol de cositor fiert.
Mergă marea, mergă cerul împovărat de stele.

Numai corabia și noi ne-am oprit între ele.

DIN ABECEDAR

Iarna blajină

A intrat în voi, întâi, ca o lumină

Prea cinstită, pomule,

Prea gingașe, omule.

A rămas de astăvară

Luna în ramuri de ceară.

Pomule mic,

Ce torci tu, borangic?

Buruienile sunt îmbrăcate

Și încălțate

Cu târligi

De panglici.

În streășinile mele

Vrăbiile au adus perini și saltele.

Pisica bătrână

Și-a pus ciorapii de lână

Și torcând pe neștiute

Din carâmbi și căpute

S'a 'mbrăcat cu tricou

Cenușiu și nou.

Toată lumea se joacă

De-a un fir de promoroacă,

De-a țandăra, de-a cremenea,
Vrând să fie-asemenea.

Floarea nu mai vrea să dea
Și s'a făcut nua.
Apa face minuni
Și soiuri de minciuni
La jghiaburi, burlane și ciuturi
Vergele, mărgele și ciucuri.
Melcul urduros

S'a făcut somnuros:

Dintr'un fel de pământel,

Pe care-l știe el

Și cu un fel de meșteșug

Și-a făcut un fel de belciug

Sfredelit, găurit, învârtit —

Și s'a zidit

Pe un an

Intr'un fel de pantof, dintr'un fel de porțelan.

Toate taie, toate înțeapă,

Din văzduh și apă,

Și presărat cu ghimpi mici

Pământul se ghemuie, umflat ca un arici.

SĂ VEDEM...

Să vedem, ar putea graiurile mele
Să-ți vie ca niște inele,
Ca niște brățări, ca niște cercei?
Incearcă-le. Uite odată unul, odată cinci, odată
trei,

Părechi și despărechiate,
Sau odată pe toate.

Le-am suflat cu zmațuri de zile, de ore și de
secunde

Și le-am făcut rotunde:
Cristale ca piatra acră și ca sarea de lămâie,
Neputându-le face tămâie
Și scârbit de diamante limpezi și lucii.
Uite, de pildă, unul în chipul crucii,
Ar pune un semn turbure de lumină
Subt bărbia ta de fată creștină.
Altul își agață de ață
Gogoloiul de ceață.

Să vedem, din atâta sărăcie,
Să vedem, nu se știe,
Ce ți-ar veni mai bine,
Lucrurile goale, lucrurile pline,
Grele sau ușoare?
Căci toate sunt mărtișoare.

FRAGEDA

Nu îi fie de deochi,
Ce frumoasă-i fără ochi!
Tivul pleoapelor se coase 'n
Ferfenițe de mătase.
De cât s'a uitat în stele
I s'a prins bezna de ele.
Dintr'un lunecuș cu pana
I s'a 'ncondeiat sprinceana.
E tot pana care scrie
Fluturii din pădădie.
A luat gura ei tipar
Parcă dela nenufar:
Ce i-a spus visul ascuns
De-a șoptit și i-a răspuns?
Nu-ș cu cine seamănă
Că îi pare geamănă:
O să mă silesc să caut
A ghici pe nai și flaut.

Intre perine și pături
Mâna-i stă pe-aici, pe-alături.

Pune-i degetare
Câte-o sărutare.
Umblă 'ncet, ia-i mâna 'ncet,

VERSURI

Mută-i-o încet,
Să nu se deștepte . . .
Și 'n cuprinsul pămii drepte,
De zîntâi de Marte,
Pune-i mărțișor o carte.

CUVINTE STRICATE

Toate
Cuvintele mele sunt întortochiate
Și s'au îmbătat.
Le vezi? Au căzut, s'au sculat.
Au vrut să alerge și să joace
Dar beția le-a prăvălit încoace.
Nu mai știi ce spun și îs
Bolnave de rîs.

S'au stricat cuvintele mele!
Umblă prin mocirle cu stele
De cositor
După un mărtișor
Și-ar voi să culeagă roade
Fîstîcite și neroade
Din sălcii nici verzi.

Cuvintele să nu mi-le mai desmierzi,
Să nu le mai spuie agale
Buzele tale,
Să nu le mai cânte cumva
Vocea ta
Și pe cobză deștele.

Hulește-le!

NU E

In cutia de sidef și aloi
 Au venit podoabe noi,
 Lăcuste, păianjeni, brotăcei.
 Nu te speria de ei.
 I-am încremenit în stihuri blajine,
 Ca să te gătească pe tine.
 Stăpână,
 Șopârta-i pentru glezna dela mână
 Iar șarpele pentru grumaz,
 Fetișcană de atlas —
 Și pentru șoldul dumitale, de vioară,
 Domnișoară.

Te rog a mă ierta
 Dacă-ți zic și tu și dumneata
 Și dacă din cuviință și de frică
 Minte mi se face peltică
 Și uitucă mi-se face.

Chihlimbarul ăsta-i o răgace.
 Matostatul e un cărăbuș
 Prins acuș.

E adevărat? Nu-i adevărat!
 Gângăniile au cam întârziat
 Și cutia de lemn de aloi

S'a întors din drum înapoi,
Pe spinarea furnicilor
In hamul și hățul panglicilor.

Bună dimineața, duduie!
Uite-l mărțișorul: nu e.

1

2

3

4

5

6

7

8

9

TABLA DE MATERII

TABLA DE MATERII

CUVINTE POTRIVITE

	<u>Pag.</u>
Testament	9
Cântec de adormit Mișura	11
Inviere	12
Din drum	13
Melancolie	14
Plugule	15
Muntele măslinilor	16
Târziu de toamnă	17
Psalm	18
Seara	20
Vânt de toamnă	21
Marină	22
Mâhniri	23
Psalm	25
Prigoana	27
Çenușa visărilor	29
Creion	30
Morgenstimmung	31
Chemarea	33
Inscripție pe paravan	34
Psalm	35
Intoarcerea în țărână	37
Descântec	38
Lumină lină	39
Poarta cernită	40
Inscripție pe o casă de țară	42
Creion	43
Miez de noapte	44
Niciodată toamna	45
Heruvim bolnav	46

TABLA DE MATERII

	<u>Pag.</u>
Cântare	47
Psalm	48
Beșug	50
Ex libris	51
Fiara mării	52
Inscripție pe un pahar	53
Pia	54
Psalm	55
Binecuvântare	56
Poate că este ceasul	58
Nehotărâre	59
Doliu	61
Psalm	63
Inscripție pe Biblie	64
Arheologie	65
Dor dur	66
Mănăstire	68
Psalm	70
Drum în iarnă	71
Prințul	73
Evoluții	74
Puțin	76
Gravură	78
Creion	80
Psalm	82
Jignire	83
Graiul nopții	85
Biulbiul	87
Iosif al Ungro-Vlachiei	88
Icoana	90
Inscripție pe un portret	91
Toamna	92
Mitra lui Grigore	94
Agate negre	95
Oseminte pierdute	97
Satan	98
Epitaf	100
Vodă-Țepeș	101
Intre două nopți	103
Caligula	104

TABLA DE MATERII

	Pag.
Inscripție pe o ușă	106
Stinse schinte	107
Restituiri	109
Din nou	110
Vino-mi tot tu...	112
Biserica din gropi	113
Despărțire	114
Psalmul de taină	115
Triumful	118
Intâmpinare	120
Heruvic	121
Inchinăciune	122
Potirul mistic	124
Tu nu ești frumusețea	125
Portret	126
Sfârșitul toamnei	127
Psalm	128
Vraciul	130
Denie cu clopote	132
Interior de schit	133
Rugă de vecernie	134
Blesteme	136
Miez de noapte	139
Duhovnicească	140
Buna-Vestire	142
Lingoare	144
Rugă de seară	146
Apa trecătoare	148
Stihuri	150
Zăpada	152
De-a v'ați ascuns...	153
Incertitudine	156

FLORI DE MUCIGAI

Flori de mucigai	161
Pui de găi...	162
Cina	165
Streche	166
Galere	168
La popice	169

TABLA DE MATERII

	<u>Pag.</u>
Ion Ion	171
Tinca	172
Serenadă	174
Lache	175
Ucigă-l toaca	177
Fătălăul	179
Candori	181
Dimineața	183
Sici, bei	184
Cântec mut	185
Morții	187
Șatra	189
Convoiul	191
Generații	192
Munca	193
Sfântul	195
Rada	196
Nostalgii	198
Ceasul-de-apoi	199

STIHURI DE SEARĂ

Cuvânt	203
Ora rece	205
Mă uit	206
De Paști	208
Cântec din frunză	209
Ploaie	210
Maica Scintila	211
Miere și ceară	213
Fabulă	214
Har	215
Vaca lui Dumnezeu	216
Domnița	218
Zăbavă	220
Cântec din fluier	221
Haide	223
Ora târzie	225
Transfigurare	227
Logodna	228
Mirele	229

TABLA DE MATERII

	<u>Pag.</u>
Ingenunchiare	230
Mireasa	231
Căsnicie	233
Ghicitoare	234
Timpuri	236
Făclii	238
Bărăganul	239
O zi	240
Privighere	241
Sfântule	243
Un cântec.	244
De dincolo	246
Înviere.	248
Din Abecedar	250
Logodnă	252

MĂRȚIȘOARE

Nu am	257
Să vedem	258
Frageda	259
Cuvinte stricate	261
Nu e	262
